

E.W. Kenyon

Vérszövetség

A könyvben felhasznált Igék eredetileg a Károli Gáspár fordításából származtak, melyeket a pontosság kedvéért Csia Lajos újszövetségi fordításával és az ószövetséget az új Protestáns fordítással helyettesítettünk, az ettől eltérőt a kiadó jelezi.

999.

készült: 5000 példányban

Felelős kiadó:

Krisztus Szeretete Egyház

tel./fax:(06-1)-283-8722

1461. Budapest Pf. 174.

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 190763

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Krisztus Szeretete Egyház

* 1461 Budapest, Pf. 174

Tel./Fax (36 1) 283 87 22

krisztus@krisztusszeretete-egyhaz.hu

<http://www.krisztusszeretete-egyhaz.hu>

Tartalomjegyzék:

1. fejezet – Az új szövetség az én véremben.....	4
2. fejezet – A vérszövetség eredete.....	4
3. fejezet – A szövetség Afrikában.....	6
4. fejezet – Jahve megvágja a szövetséget Ábrahámmal.....	7
5. fejezet – Ábrahám áldozata.....	9
6. fejezet – Az Ábrahámi szövetség.....	10
7. fejezet – Izrael, a szövetség népe.....	11
8. fejezet – Az új szövetség.....	13
9. fejezet – A két szövetség összehasonlítása.....	14
10. fejezet – A Zsidókhoz írt levél tanulmányozása.....	15
11. fejezet – Az egyetlen áldozat.....	17
12. fejezet – Krisztus jelenlegi szolgálata.....	17
13. fejezet – A három hatalmas szó.....	21
14. fejezet – A négyszeres áldás.....	23
15. fejezet – A megváltás Istentől jön.....	25
16. fejezet – Az Ő lábai alatt.....	27
17. fejezet – Az Én nevemben.....	28
18. fejezet – Amit az Úr asztala tanít.....	30

Előszó

Ez a témakör a kutatás és tanulmányozás céljára teljesen új területet nyit meg azok számára, akiket valóban érdekel, hogy miként tudjuk átvenni Isten áldásainak azt a teljességét, amit Ő az embernek szánt.

Azok, akik abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy hallhatták Dr. Kenyon előadásait e témakörben, már régóta kérik, hogy ezek jelenjenek meg nyomtatásban.

Végre eljött az idő, hogy szívüknek ezt a vágyát teljesítsük. Az igazság, ami az Úr asztaláról való megemlékezésünkben rejlik, olyan természetű, hogy a szíved izgalomba jön a felmerülő lehetőségtől, és arra fog készíteni, hogy te is megragadd ugyanazt az erőt és átéld ugyanazokat a győzelmeket és csodákat, amelyek az apostolok mindennapi életének szerves részévé váltak.

Lehetetlen szavakba önteni, mit fog jelenteni neked a vérszövetség, amikor valóban megismered.

Apám, Dr. E. W. Kenyon, e könyv szerzője 1948. március 19-én hazaköltözött az Úrhoz, de az a munka, amit elkezdett, tovább folytatódik, és emberek ezreinek hoz áldást.

E könyv kiadásával maradandó emlékművet állítunk neki. Ez a könyv azonban nem jöhetett volna létre azoknak a hívőknek a szeretetadományai nélkül, akiknek olyan nagy segítség és áldás volt apám szolgálata.

Ruth A. Kenyon

1. FEJEZET

Az Újszövetség az én véreben

Éveken keresztül meg voltam győződve arról, hogy van valami az Úr asztalával kapcsolatban, amit nem értek.

Csendben hallgatták a tanítványok Jézust, amikor Ő elrendelte ezt mondva: „Mert ez az én vérem, a szövetség vére – mely a vétkek megbocsátása végett –, sokakért ömlik ki.” Majd azt mondta nekik, hogy egyék a pászkat, mely az Ő teste, és igyák a bort, melyről kijelentette, hogy az Ő vére. Feltűnt nekem, hogy ez alkalommal nem kérdeztek semmit a tanítványok. Ez arra engedett következtetni, hogy megértették, mire gondolt.

En azonban nem értettem, és ez igencsak zavart.

Hosszú időn keresztül egyre csak azt kérdeztem, mi lehet az alapelve ennek a furcsa rendelkezésnek.

Jézus ezen szavai még tovább fokozták zavaromat: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának húsát, és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az élet.”

Mit akart Ő ezzel mondani?

Majd kezembe került Dr. H. Clay Trumbullnak, a *Sunday School Times* volt kiadójának egy könyve, amelyben a szerző rámutat arra, hogy a primitív népek már időtlen idők óta gyakorolják a vérszövetséget.

Bebizonyította, hogy az összes primitív vallásnak a vérszövetség volt az alapja. A világ minden részéről származó adatokkal bizonyította, hogy mind a mai napig Afrikában, Indiában, Kínában, Borneóban és a tengerek szigetvilágában az emberek az Úr asztalához nagyon hasonló vérszövetséget kötnek.

Ez eltorzult ugyan, de még így is magán hordozza annak a jelét, hogy eredetileg Istentől származik.

Stanley Afrika felfedezéséről szóló könyveiben elmondja, hogy több mint ötvenszer vágta meg a szövetséget különböző törzsekkel.

Livingstone is felhívja erre a figyelmet, csakúgy, mint más Afrika-kutatók és misszionáriusok.

Talán segít a megértésben, ha megvizsgáljuk a *szövetség*-nek fordított héber szót. E szó jelentése: *vágni*. Olyan vágásra utal, aminek következtében vér folyik.

Gyakorlatilag mindenütt, ahol ezt a szót használja a Biblia, jelentése: *megvágni a szövetséget*.

Úgy találjuk, hogy Ábrahám is *megvágta* a szövetséget néhány szomszédjával, még mielőtt szövetségre lépett volna Jahve-vel.

2. FEJEZET

A vérszövetség eredete

A vérszövetség, illetve amit mi úgy hívunk, hogy az Úr asztala, az emberiség történetének kezdete óta ismert szövetségi forma.

Nyilvánvalóan az Éden kertjében kezdődött. Bizonyosra vehető, hogy Isten megvágta a szövetséget — vagyis szövetségre lépett Ádámmal a kezdet kezdetén.

Azért hiszem ezt, mert a legjobb tudomásunk szerint nem található a világon olyan primitív népcsoport, amely ne alkalmazná mindezt a vérszövetség valamilyen fajtáját. Ez azt mutatja, hogy Istentől származik, az ember pedig alkalmazta ezt a szövetséget a történelem minden korszakában.

Manapság is a törzsek százai vágják meg a szövetséget Afrika területén az Egyenlítő vidékein. Stanley ötvenszer is megvágta a szövetséget különböző törzsekkel.

Livingstone is megvágta a szövetséget.

A misszionáriusok is tanúi voltak ilyen eseménynek, de nem értették meg a jelentőségét. Úgy gondolták, csupán valami pogány szertartás, és nem jöttek rá, hogy az Afrikában ma is alkalmazott vérszövetség utat nyithatna valamennyi törzs számára az Úr Jézus Krisztus Evangéliumához.

Ha a törzsek nyelveit ismerő misszionáriusok elmagyaráznák nekik az Úr asztalát és megértetnék velük, hogy mi volt a jelentősége, miből fejlődött ki, ez azonnal megnyitná az ajtót az Evangélium számára. A megváltás egész terve a két szövetség körül forog. Emlékszünk, hogy van egy ó és egy újszövetség. Talán az lesz a legjobb, ha példával mutatom be, hogy mi a jelentése ennek az ősi szövetségnek, hiszen ez gyakorlatilag ugyanolyan módon történik meg minden nép esetében.

A szövetség megvágásának okai

Az emberek három okból szokták megvágni a szövetséget egymással.

Ha egy erős törzs él egy gyengébb törzs szomszédságában és fennáll az a veszély, hogy a gyengébb törzs kipusztulhat, a gyengébb törzs törekedni fog arra, hogy megvágja a szövetséget az erősebb törzssel, hogy megelőzze veszét.

A második eset, ha két üzletfél partneri viszonyba lépve megvágja a szövetséget, hogy biztosítsák: egyik fél sem fogja becsapni a másikat.

A harmadik eset az, amikor két ember olyan odaadóan szereti egymást, mint Dávid és Jonatán, vagy mint Dámon és Pythias, ők a szeretet kedvéért vágják meg a szövetséget.

A szövetség megvágásának módja

A szövetség megvágásának módja gyakorlatilag azonos az egész világon, de azért vannak formai különbségek. Néhány helyen torz és majdnem rémisztő szertartássá alacsonyodott, de még így is ugyanarról a vérszövetségről van szó.

Afrika bennszülött törzsei, az arabok, a szíriaiak és a balkániak is így alkalmazzák ezt: két ember meg akarja vágni a szövetséget, összejönnek barátaikkal és egy pappal.

Először ajándékot cserélnek. Az ajándékok cseréjével azt kívánják jelezni, hogy mindaz, amivel rendelkezik az egyik fél, szükség esetén a másik fél tulajdona lehet.

Az ajándékok cseréje után hoznak egy kupa bort, a pap megejti a vágást az egyik ember karján, és a vér belecsepeg a borba.

Vágást ejtenek a másik ember karján is, és az ő vére is belecsepeg ugyanabba a kupába.

Majd megkeverik a bort, és a vérük így összevegyül. Azt követően odaadják a kupát az egyiknek, ő iszik abból, majd átadja a másiknak, aki megissza a maradék italt.

Miután megitták, gyakran összedörzsölik csuklóikat, hogy vérük összevegyüljön, vagy pedig nyelvükkel megérintik egymás sebeit.

Most már vértestvérekké lettek.

A vérszövetség szentsége

Stanley úr még sohasem hallott arról, hogy vérszövetséget megszegtek volna Afrikában, bármilyen nagy volt is a megpróbáltatás.

Dr. Livingstone is állítja: ő sem hallott arról, hogy ilyen szövetséget valaha is megszegtek volna.

A világ más részein is arról számolnak be az emberek, hogy a vérszövetség megszegéséről sohasem hallottak.

Ez az egyetlen szövetség, ami tökéletesen szent, minden primitív népcsoport között.

Ha valaki megszegné a szövetséget Afrikában, a saját anyja vagy a felesége, vagy legközelebbi rokonai kívánnák a halálát, és adnák őt a bosszúálló kezébe, hogy végezzen vele.

A szövetséget megszegő ember nem maradhat életben Afrikában. Még azt a földet is megátkozza, amelyen jár.

A leggyűlöltebb ellenségek bizalmas barátokká lesznek, amint megvágják a szövetséget. Nincs olyan ember, aki visszaélne a szövetséggel, vagy megszegné azt.

Olyan szent, hogy még a harmadik és negyedik nemzedék tagjai is tisztelik és betartják.

Más szavakkal: ez egy örökös szövetség, egy felbonthatatlan szövetség, egy olyan szövetség, amit nem lehet érvényteleníteni.

3. FEJEZET

A szövetség Afrikában

Stanley egy példája segíthet megérteni ennek a szövetségnek a jelentőségét. Amikor Livingstone felkutatására indult, Stanley szemben találta magát egy - az egyenlítő környékén élő - erős törzsszel, akik nagyon harciasak voltak. Stanley nem volt abban a helyzetben, hogy felvegye velük a harcot.

Tolmácsa azt ajánlotta, hogy kössön erős szövetséget velük. Ő megkérdezte, miben áll ez, és azt a választ kapta, hogy inniuk kell egymás véréből.

Stanley irtózott egy ilyen szertartástól, a helyzet azonban egyre súlyosbodott, míg végül a fiatal színesbőrű férfi ismét azt javasolta, hogy vágja meg a szövetséget a törzs vezetőjével.

Stanley megkérdezte, hogy mit hozna a számára egy ilyen szövetség, és a tolmács ezt válaszolta: „Szükség esetén tiéd lehet minden, amivel a törzsfőnök rendelkezik.”

Ez megtetszett Stanley-nek, és felvette a kapcsolatot a törzsszel.

Néhány napos tárgyalás után eljutottak oda, hogy megkössék a szövetséget. Először egy egyeztető megbeszélést tartottak, aminek során a törzsfőnök megkérdezte Stanley-t indítékairól, álláspontjáról és arról, hogy képes lesz-e megtartani a szövetséget.

A következő lépésben ajándékokat cseréltek. Az öreg törzsfőnök kijelentette, hogy szüksége van Stanley úr fehér kecskéjére.

Stanley gyenge egészségi állapotban volt, és a kecske teje jelentette számára az egyedüli táplálékot, így nagyon nehéznek tűnt lemondania az állatról, de a törzsfőnöknek csakis erre volt szüksége.

Ezért Stanley végül lemondott a kecskéről, az öreg törzsfőnök pedig neki adta kétszázötven centiméteres vörösréz lándzsáját.

Stanley azt hitte, hogy be lett csapva. Később azonban megtapasztalta, hogy bármerre járt Afrikában, amikor az emberek meglátták nála a lándzsát, fejet hajtottak neki, és alávetették magukat neki.

Ezt követően az öreg törzsfőnök előállította egyik fejedelmét, Stanley pedig egyik emberét léptette elé. Majd jött a pap egy kupa borral, vágást ejtett a fiatal néger férfi csuklóján, és a vér belecsepegett a boroskupába. A pap egy hasonló vágást ejtett a fiatal angol csuklóján, és az ő vére is belecsepegett a boroskupába.

Ezután összekeverték a bort, és a vérek összevegyültek. A pap odaadta a kupát az angolnak, aki ivott belőle, majd átadta a néger férfinak, aki kiitta a maradékot. Ezután összedörzsölték csuklóikat, hogy vérük összekeveredjen. Ezzel ők vértestvérekké lettek.

Ez a két férfi csak helyettesítő volt, mégis ők kötötték egybe Stanley-t és a törzsfőnököt, valamint Stanley embereit és a törzsfőnök harcosait egy olyan vértestvéri szövetségbe, ami felbonthatatlan.

Majd puskaport dörzsöltek a sebbe, hogy begyógyulása után maradjon egy sötét jel, ami mutatja: ők szövetségesekek.

A következő lépés a faültetési szertartás volt: a fák az ő hosszú életüket jelképezték. A faültetés után előlépett a törzsfőnök, és ezt kiáltotta: „Gyertek, és kereskedjétek Stanley-vel, mert ő a mi vértestvérünk!”

Néhány órával azelőtt Stanley embereinek még őrségben kellett állniuk a pamutszövet bálánál és egyéb értékeiknél. Most azonban nyugodtan kinyithatták a bálákat, otthagyhatták őket az utcán, és senki sem nyúlt hozzá.

Most már halálbüntetéssel járt volna, ha bárki is megpróbálja meglopni Stanley-t, az ő vértestvérüket.

Az öreg törzsfőnök nem tudta, hogyan járjon kedvében újonnan talált testvéreinek. Stanley akkor nem értette ennek a szövetségnek a szentségét, még évekkel később is csodálkozott ezen.

Átkok és áldások

Kihagytam e szertartásnak egy nagyon fontos pontját. Mihelyt a két fiatalember ivott egymás véreből, előlépett egy pap és felsorolta a legszörnyűsebb átkokat, amiket Stanley valaha is hallott. Ezek az átkok fogják őt sújtani, ha megszegi a szövetséget.

Majd Stanley tolmácsa következett, és az öreg királyra szórt átkokat arra az esetre, ha megszegik a Stanley-vel kötött szövetséget.

Emlékszünk, hogy amikor Mózes szétosztotta a földet a különböző törzsek között, felhívta figyelmüket a hegyi átkokra és a hegyi áldásokra.

Az V. Mózes 11. és 27. fejezetben találhatjuk meg az Ószövetség átkait és a szövetség áldásait.

Minden évben felolvasták az átkokat az átok hegyéről, és az áldásokat az áldások hegyéről.

Az emlékeztető

A faültetési szertartást mindig elvégezték, ha olyan vidéken voltak, ahol nőnek fák. Ezeket „emlékeztető fák”-nak, a „szövetség fái”-nak nevezték.

Olyan helyen, ahol nem nőttek fák, felállítottak egy kőhalmot, vagy emeltek valamilyen emlékművet, hogy az emlékeztesse őket és utódaikat, hogy egy felbonthatatlan szövetség részesei.

Emlékszünk: Ábrahám juhokat és barmokat adott Abiméleknek emlékeztetőül. Ahogy az állatok gyarapodtak, növekedett a nyáj is, és állandóan emlékeztetett arra a szövetségre, amit megvágta.

Abban a pillanatban, hogy a szövetséget szentesítik, mindaz, amivel rendelkezik a világon a vérszövetség egyik tagja, szükség esetén vértestvére rendelkezésére áll, és mégsem kér egy vértestvér soha semmit a másiktól, csak, ha más módon nem tudja szükségletét betölteni.

Sok csodálatos történetet hallottam már, mégis a legcsodálatosabb történetek a vértestvérekről szóltak.

Másik jellemzője ennek a szövetségnek, hogy a felek, mielőtt megvágják a szövetséget, elfogadják egymást vértestvérekként, és ezentúl vértestvérekként nevezik őket.

4. FEJEZET

Jahve megvágja a szövetséget Ábrahámval

Amikor Isten szövetségre lépett Ábrahámval, néhány igen meglepő esemény történt.

Ezek közé tartozott Ábrám és Szárai nevének megváltoztatása *Ábrahámra* (Isten fejedelme) és *Sárára* (Isten fejedelemasszonya). Vagyis Isten felemelte őket a királyi családba, még mielőtt megvágta volna a szövetséget velük.

Az Ábrahámval kötött szövetség, ami a zsidó vallás és a kereszténység alapja, a legcsodálatosabb létező dokumentum.

Ennek a pecsétje volt a körülmetélés. (I. Mózes 17)

Ez a szövetség Ábrahámot és leszármazottait felbonthatatlan köteléssel Jahve-hoz kapcsolta, ugyanakkor ez kötötte Jahve-t Ábrahámhoz és leszármazottaihoz e naptól fogva.

A szövetség megvágása

„Amikor Ábrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Ábrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen! Megajándékozlak szövetséggel, és nagyon megszorítom utódaidat.” (I. Mózes 17,1-2)

Látjuk, amint Ábrahám az arcára borul. Isten beszél most hozzá. Isten azt mondja neki: „Ez lesz az én szövetségem veled: Sok nép atyja leszel!” (I. Mózes 17,4)

Az I. Mózes 15,6 szerint Isten ígéretet tett Ábrahámnak, és „Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”

A *hitt* szó azt jelenti, hogy Ábrahám feltétel nélkül elkötelezte magát és mindazt, ami ő volt vagy lesz, Isten felé.

A *hinni*-nek fordított szó a héberben nem csak szeretetteljes bizalmat jelent az ember részéről Isten iránt, hanem azt is jelenti, hogy teljesen átadja magát neki, illetve az Ő részévé válik. Más jelentése: *igazul jár előtte*, ill. *feltétel nélkül elkötelezi magát*.

Ábrahám átadta magát Istennek, teljesen rábízta magát az Úrra.

Ezen az alapon mondta Isten: Vedd ezt most helyettem, ez Isten helyettesítője, itt ez az állat, öld meg!

Ábrahám megtette.

Majd azt mondta Isten: Az én helyettesítóm megöletted, most pedig azt akarom, hogy metéld körül magadat, hogy a véred összevegyüljön az én helyettesítóm vérével.

Amikor ez megtörtént, Isten és Ábrahám belépett a szövetségbe. Ez azt jelentette, hogy mindaz, ami volt, vagy valaha is lesz Ábrahámnak, az oltárra lett helyezve.

Ez azt jelentette, hogy Isten a legvégsőig köteles gondoskodni Ábrahámról és megvédelmezni őt.

Amikor Isten megvágta a szövetséget Ábrahámmal, e szövetség következtében létrejött Izrael, mint nemzet, mint a szövetség népe.

Ez a szövetség Izraelre korlátozódott, Ábrahám gyermekeire – Isten ígérete és esküje volt mögötte. (I. Mózes 22,16-18)

Néhány szövetségi tény

A szövetség pecsétje a körülmetélés volt.

Minden fiúgyermeket nyolcnapos korában körülmetéltek, és a körülmetélés jelentette a belépést az ábrahámi szövetségbe.

Amikor egy gyermek körül lett metélve, ezzel belépett a szövetségbe. Ezután ez a gyermek örököse lett mindennek, ami csak kapcsolatos volt a szövetséggel.

Ha a gyermek apja és anyja esetleg elhalálozna, egy másik zsidó embernek kell gondot viselnie a gyermekről; ha a férj halna meg, akkor az özvegyről kellene gondoskodnia. Ez a szövetség törvénye.

Minden oda lett helyezve e szövetség oltárára.

Ha a vértestvérrel való szövetség megtartása a feleség halálát vagy elvesztését, vagy az elsőszülött elvesztését vagy tulajdonainak elvesztését, vagy akár saját életének elvesztését jelentené, mindez, minden dolog az oltárra lett helyezve.

A szövetség kötelezettségei

I. Mózes 17,13 „Körül kell metélni azt is, aki a házban született, azt is, akit pénzen vásároltak. Ott lesz az én szövetségem a hústesteteken örök szövetségként.”

Minden fiúgyermeket nyolcnapos korában körülmetéltek. Testükön ez a jel volt a pecsét, ami jelezte helyüket a szövetségben, és ameddig Izrael megtartotta ezt a szövetséget, amit Mózes megújított, az egész világ hadserege sem lett volna elégséges ahhoz, hogy akár egy kicsi falucskát is meghódítson.

Amikor Isten Mózes által kivezette Izraelt Egyiptomból, még nem volt törvényük és papságuk.

Majd Isten adta nekik a Tízparancsolatot, a papságot, az engesztelést, az áldozatokat, a felajánlásokat és azokat a törvényeket, amelyek intézkedtek az áldozatokról és a felajánlásokról, a bűnbakról és az istentiszteleti rendről. Mindezek hozzátartoztak a szövetséghez.

Nem a szövetség tartozott a tízparancsolathoz, ahogy azt a modernisták állítják, hanem a szövetség volt az oka a törvényeknek. Ezt hívták a szövetség törvényének. Izrael volt a szövetség népe.

Olvasd el figyelmesen Mózes második és harmadik könyvét. Észre fogod venni, hogy mikor jelentkezik először az engesztelés szó – miután már megadatott a törvény, miután már el lett különítve a papság.

Tanulmányozd át figyelmesen a III. Mózes 16-17-et. Figyeld meg, mit jelentett a vér, és hogy mi a jelentősége az engesztelés szónak.

5. FEJEZET

Ábrahám áldozata

„Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz,”

Ismerjük, hogy miként folytatódik az a parancsolat, amit Ábrahám kapott, amint kővé meredve állt a szövetség angyalának jelenlétében.

Ábrahám mégsem vonakodott végrehajtani a parancsot.

Gondoljunk csak bele, mit jelentett ez neki. Tudjuk, hogy mennyire vágyakozott gyermek után.

Tudjuk, hogy miként adott hangot vágyáról Jahve-nak azon évek során, amikor már úgy tűnt, hogy örökre le kell mondania erről a lehetőségről.

Majd Jahve fiúgyermeket ígért neki.

I. Mózes 17,15-17 „Azután ezt mondta Isten Ábrahámnak: Szárajt, a feleségedet ne nevezd többé Szárajnak, hanem Sára legyen a neve! Mert megáldom őt, sőt fiút adok tőle neked; megáldom őt, és népek támadnak belőle, népek királyai származnak tőle. Ábrahám arcra borult, de nevetett, és azt mondta magában: Százestendő embernek lehet-e gyermeke? Vagy Sára kilencven éves letére szülhet-e?”

„De Isten ezt mondta: Nem! Sára, a feleséged szül neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek vele is, örök szövetségre, meg utódaival is.” (I. Mózes 17,19)

Ábrahám és Sára öregek voltak. Ábrahám majdnem százéves volt, Sára pedig kilencven. Természetes értelemben lehetetlen volt, hogy a szülei legyenek egy gyermeknek, ahogy az írás is mondja az I. Mózes 18,11-ben: „Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat.”

Ábrahám hitében erős volt, nem gondolt a már elhalt testére, sem Sára elhalt méhére, hanem Isten ígéretére tekintett. Biztos volt benne, hogy Isten képes arra, hogy bármit megcselekedjen, amit megígért. Az Ige azt mondja: „Ábrahám hitt Istennek...”

„Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. Sára áldott állapotba került, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az (előre elrendelt) időben, amelyet megígért neki Isten. Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. (melynek jelentése: *nevetés*).” (I. Mózes 21,1-3)

A gyermek felnövekedve elérte a tizennyolc-húszéves kort, ekkor Isten elkérte a fiút. Azt mondta: „Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijiá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!” (I. Mózes 22,2)

Ábrahám nem habozott, bár ez azt jelentette, hogy arról kell lemondania, aki a legkedvesebb volt számára a világon. Elvitte a fiatalembert arra a három nap és három éjjel tartó útra. Megérkeztek a Mórija hegyére, és megépítették együtt az oltárt. Ábrahám ráhelyezte az ifjút az oltárra, és vette a kést, hogy megölje a fiát, amikor kiáltott neki az Úr angyala: „Ábrahám! Ábrahám! Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekekre...”

Isten rátalált arra az emberre, aki be fogja tartani a szövetséget. Megtalálta a szövetséget megtartó embert.

Hallgassuk meg, mit mondott Isten: „Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját,” (I. Mózes 22,16-17)

Megfigyelted, mit mond Isten: „Én magamra esküszöm.” Isten ígéréte a garanciája az Ő trónja lett.

Ez a lehető legszentebb dolog. Ábrahám pedig bebizonyította, hogy méltó Isten bizalmára.

A szövetséget megtartó Isten

Emlékszünk, hogy mi történt ezt megelőzőleg, mikor Isten el akarta pusztítani Szodomát és Gomorrát? Azt mondta, hogy ezt nem teheti meg úgy, hogy meg ne beszélne tervét Ábrahámmal.

Emlékszünk Ábrahám közbenjárására és arra, hogy milyen döbbenetes bátorsággal beszélt Istennel. Azt mondta: „Vajon az egész föld bírása nem lenne-e igaz ítéletet?”

Majd elkezdett közbenjárni az ezekben a városokban élő igaz emberekért, Isten pedig megengedte neki vérszövetségi kapcsolatuk alapján, hogy ő legyen a közbenjárója Szodoma és Gomorra gonosz városoknak.

Amikor Ábrahám belépett a szövetségbe, megkapta azt a jogot, hogy közvetítsen a föld gonosz emberei és az egész föld Istene között.

Ábrahám lerakta a vérszövetségi közbenjárás alapjait, amelyek minden korban érvényesek.

6. FEJEZET

Az Ábrahámi szövetség

Az Ábrahámmal kötött szövetség tette lehetővé Izrael létrejöttét.

Izrael nemzete nem jöhetett volna létre, ha Isten nem kötött volna velük szövetséget.

Emlékszünk: Izsák azután született meg, hogy Ábrahám már százéves volt, Sára pedig elmúlt kilencvenéves. Izsák, az izraeli nemzet atyja, a csoda gyermeke volt.

A nép Egyiptomba került, miután Izsák unokái elérték a férfikort. Majd négyszáz év múlva kiszabadítottak Egyiptomból, miután több mint háromszáz évig szolgaság igája alatt voltak. Ilyen hatalmas szabadítást soha egy nemzet sem élt át. Páratlan és egyedülálló volt ez a nemzeti megtapasztalás az emberiség történetében.

Ők ki lettek szabadítva, mert Isten vérszövetségi népe voltak. Mózes második könyvének második fejezetében olvassuk, hogy Isten meghallotta az izraeliták fohászzkodását Egyiptomban, és azt mondta, hogy megemlékezett az Ő szövetségéről, amit Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal kötött.

Isten elküldte Mózeset Egyiptomba, hogy szabadítsa meg Ábrahám vérszövetségi leszármazottait.

Isten nem szeghette meg a szövetséget. Ő nem feledkezhetett el róla, nem tehetette meg, hogy nem vesz róla tudomást.

Ő olyan Isten, aki megtartja a szövetséget.

Izrael mögött ez a szent szövetség állt, amire maga Isten tette rá a pecsétet azzal, hogy teljesen és tökéletesen elkötelezte magát a szövetség mellett.

Isten és Izrael egymáshoz voltak kötve.

Ameddig Izrael megtartotta a szövetséget, nem volt az izraeliták között beteg ember.

Amikor Ő ezt mondta: „Én vagyok az Úr, a te gyógyítód” – ez elegendő volt.

Jahve volt az egyedüli gyógyítójuk.

Nemcsak a gyógyítójuk volt, hanem Ő volt a segítőjük, Ő volt a védelmezőjük. Nem volt köztük meddő feleség, nem volt csecsemőhalál, az emberek nem haltak meg fiatalon, csak ha megszegték a szövetséget.

Ameddig megtartották a szövetséget, a világ összes hadserege is kevés lett volna ahhoz, hogy akárcsak egy kis falut is elfoglaljon tőlük.

A csatában lehetetlenség volt Izrael harcosait megölni.

Ők a vérszövetség részesei voltak.

Mózes kivezette őket Egyiptomból a kietlen pusztába, ahol a szövetség alapján Isten látta el őket és állataikat vízzel, és mannákat küldött az embereknek.

Amikor kijöttek Egyiptomból, az olyan jelek és csodák által történt, ami megdöbbenetete az egész akkori világot, és amire azóta is csodálattal és döbbenettel gondol a világ.

Isten megtartotta őket, mint egy nemzetet, mert az Ő szövetségi népe voltak.

Amikor bűnt követtek el, azaz megszegték a szövetséget, elvitték őket fogságba, Babilonba. Vétkeztek a szövetség ellen, ítéletet hoztak saját magukra.

Ennek ellenére Isten megemlékezett arról a szövetségről, amit évekkkel azelőtt kötött Ábrahámmal. Kaptak Istentől egy kinyilatkoztatást.

Mi ezt „Ószövetség”-nek hívjuk. Ezt hívjuk úgy, hogy: „a törvény, a próféták és a zsoltárok”. Izrael ezt a kinyilatkoztatást, ezt a törvényt kapta Istentől, mert Izrael népe volt a vérszövetség népe.

Majd később Isten nekik adta Jézust, mert ők voltak a vérszövetség népe.

Jézus lett a megalapítója az új szövetségnek. Nekünk azért lehet Újszövetségünk, mert nekik volt ábrahामी szövetségük.

Mi ugyanazon áldásokba lépünk be, mint ők, sőt, még nagyobbakba is, mert olyan új szövetségünk van, aminek Jézus a kezese.

7. FEJEZET

Izrael, a vérszövetség népe

Szeretném felhívni a figyelmedet néhány csodálatos dologra Izraellel, a vérszövetség népével kapcsolatban.

Ez a szövetség garantálta számukra a fizikai védelmet. Védelmet az ellenségeiktől, a járványoktól és a betegségektől.

Elmentek Egyiptomba, és több mint hárommillió nagy néppé lettek. Isten pedig kihozta őket olyan hatalmas csodák által, amelyek ámulatba ejtik az emberi értelmet.

Azért tette ezt meg, mert vérszövetségi kapcsolatban volt Izraellel, és ez a szövetség arra kötelezte, hogy megszabadítsa őket.

Ahogy ott álltak a Vörös-tenger partján, miután kiszabadultak szolgaságukból, Isten azt mondta: „Én vagyok az Úr, a te gyógyítód.”

Majd megígérte nekik, hogy az egyiptomiak egy betegsége sem sújthatja őket.

Ő volt a vérszövetségi gyógyítójuk. Az emberi értelem alig képes ezt felfogni.

Tudjuk, hogy negyven évig vándoroltak a pusztaságban.

Isten felhőt adott nekik, hogy megvédje őket a perzselő sivatagi naptól, éjszaka pedig tűzoszlopot, hogy legyen világosságuk és fűtésük.

Isten adott nekik élelmet és vizet. Ő gondoskodott minden szükségletükről.

A törvény és a papság

Majd nekik adta Isten a vérszövetség törvényét. Mi ezt „mózesi törvény”-nek hívjuk, mert Mózes közvetítésével jutott el Izraelhez.

Ez a törvény azért adatott nekik, hogy elkülönítse őket a világ többi népétől. Ez tette őket különleges néppé, akikre Isten ki tudta árasztani különleges áldásait. Mindez pedig a vérszövetség áldásai alapján történt.

A szövetség volt az a pont, ami körül Izrael egész élete mozgott.

Miután megadatott a törvény, megtörtént a törvény megszegése. Elengedhetetlenül fontos volt a papság létrejötte.

Az emberi nem története során eddig sohasem volt Istentől elrendelt papság, most azonban Isten kijelölte a papságot és a főpapot.

A papsággal együtt adattak az engesztelési áldozatok. Soha ezt megelőzően nem létezett az engesztelő áldozat vagy az engesztelés nagy napja.

Azelőtt csak a hála- és az égőáldozatokat ismerték.

Most azonban Isten elrendelt egy különleges áldozatot, aminek során a vér elfedi a megszegett törvényt és befedi a szellemileg halott Izraelt, hogy Isten tudjon közöttük lakni.

Az *engesztelés*-nek fordított héber szó azt jelenti: *befed, elfed*. Isten az engesztelést a vérben lévő élet miatt adta. Ez a vérben lévő élet szolgált arra, hogy befedje a szellemileg halott Izraelt és a megszegett törvényt, valamint Izrael alkalmatlan voltát; hogy ne álljanak befedetlenül Isten jelenlétében.

A vérszövetség papságának élén a főpap végezte szolgálatát. A főpap volt a szövetség keze. Ő közvetített Isten és a nép között.

A főpap évente egyszer léphetett be a szentek szentjébe, hogy elvégezze az éves engesztelést.

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor a főpap szolgálatban állt, hacsak a nép nem követett el valami súlyos törvényszegést.

A főpap évenként egyszeri szolgálata igen különleges volt.

Ő végezte el az elfedezést, vagyis az engesztelést a népért, és megvallotta a nép bűneit a bűnbak fejére téve a kezét, majd kiküldte azt a pusztába, hogy elpusztuljon.

Az ő jelenléte volt szükséges ahhoz, hogy fenntartsák a közösséget és biztosítsák védelmüket.

Az engeszteléssel és a papsággal együtt jártak a vérszövetségi áldozatok.

Mózes harmadik könyvének első hét fejezete öt nagy áldozatot említ: egészen elégi áldozat, ételáldozat, hálaáldozat, a vétkekért való áldozat és a bűnért való áldozat.

Ezek az áldozatok voltak a közösségi áldozatok és a megtört közösség áldozatai.

Ezek a nép mindennapi életével voltak kapcsolatosak.

Amikor egy izraelita közösségben volt Istennel, hozhatott egészen elégi áldozatot, ételáldozatot, vagy hálaáldozatot.

Ha vétkezett felebarátja ellen, hozhatott vétkekért való áldozatot.

Amikor Isten szent dolgai ellen vétkezett, a bűnért való áldozatot hozta.

Ebben az utolsó típusú áldozatban – bizonyos körülmények között – a főpap is szolgálhatott.

Ők a vérszövetség tagjai voltak, és közösségben kellett maradniuk a vérszövetség kötelezettségeivel és kiváltságaival.

A szövetség áldásai

Isten kötelezettséget vállalt, hogy megvédelmezi őket a környező népek hadseregeitől.

Isten kötelezettséget vállalt földjük termékenységéért.

Isten a szövetség által kötelezettséget vállalt arra, hogy igen megsokasítja nyájaikat és csordáikat.

Isten áldásosztó keze volt felettük.

Ők lettek a legkülönb és leggazdagabb nép.

Jeruzsálem lett a világ leggazdagabb városa.

Bőséges esőt kaptak domboldalaik, völgyekben gazdagon burjánzott az élet.

A világon nem volt még egy olyan város, mint az övék, és nem volt még egy olyan nép, mint ők.

Isten az ő Istenük volt, ők pedig Isten szövetségi népe voltak.

Amikor megtartották a szövetséget, egy ember képes volt ezret megfutamítani a csatában, két ember pedig tízezret is.

Dávid idejében, amikor a szövetség igazsága élő erővé lett a nemzetben, Dávid vérszövetségi harcosai egyenként meg tudtak ölni nyolcszáz embert egyetlen csata során.

Fegyver nélkül úgy szakították szét az oroszlánt, mintha csak egy kecskegida lett volna.

Nagy fizikai erejük és bátorságuk volt. Isten oltalmazta őket, ezért lehettek a leghatalmasabb harcosok, akiket valaha ismert a világ.

Ők voltak Isten különleges népe. Ők voltak Isten szívének kincsei.

Az ítélet

Nincs annál tragikusabb esemény az emberiség történelmében, mint Jeruzsálem városának pusztulása és lakóinak elhurcolása Babilonba; mindez pedig azért, mert vétkeztek a szövetség ellen.

Az ég olyan lett, mint a sárgaréz, a föld kiszáradt, mint a vas, eső helyett port fújt a szél, betegségek kínozták őket, ellenségek rohanták le őket, míg hatalmas városuk, a leggazdagabb város, amit a világ valaha ismert, romhalmazzá lett.

A templom, ami több pénzbe került, mint bármely más akkori építmény, teljesen elpusztult, porrá és hamuvá lett.

Megszegték a szövetséget.

8. FEJEZET

Az új szövetség

Most már megvan a hátterünk.

Elértünk az Újszövetséghez, és látjuk, amint Jézus és a tanítványok összejönnek azon az estén a keresztfeszítés előtt.

Jézus azt mondta: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a páskát (páska bárányt) megegyem veletek, mielőtt szenvedek” Miután megáldotta és megtörte a páskát, így szólt: „Ez a testem, melyet értetek adok (értetek lesz megtörve).” Majd vette a pohár bort, és azt mondta: „Mert ez az én vérem, a szövetség vére – mely a vétkek megbocsátása végett –, sokakért ömlik ki.”

A régi vérszövetség volt az az alap, amire az Újszövetség felépült.

Most már tudjuk, hogy amikor Jézus azt mondta: „ez az én vérem, az új szövetség vére” – a tanítványok megértették, hogy mire gondolt. Tudták, hogy amikor aznap este abban a felső szobában megvágták a szövetséget Jézussal, beléptek a legerősebb, a legszentebb szövetségbe, amit az emberi szív csak ismerhet.

Jézus a kezes

Jézus hozott nekünk egy új szövetséget, miután félretette és betöltötte a régit. (Zsid. 10,9)

Az Ószövetség betöltésével mindaz, ami hozzá kapcsolódott, félre lett téve. Ahogy az ő szövetség a körülmétéléssel, az új szövetség az újjászületéssel van megpecsételve.

Az Ószövetségnek megvolt a lévita papsága. Az Újszövetségnek Jézus a Főpapja, és mi vagyunk a királyi és szent papsága. (1. Pét. 2,1-10)

Az első papságnak megvolt a temploma, amelyben Isten lakott a szentek szentjében, ahol a szövetség ládája is volt. (2 Móz. 40)

Az új szövetség alatt a mi testünk Isten temploma, és a Szellem mibennünk lakozik.

Az Ószövetség keze Jahve volt.

Zsidó 7,22 „Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus.”

Ő az új szövetség hatalmas közbenjárója.

Jézus a keze az Újszövetség minden mondatának.

„Ebből következik, hogy képes mindenestül megmenteni (üdvözíteni) azokat, akik őrajta keresztül mennek Istenhez, mivel mindenkor él, hogy értük mindenkor közbenjárhasson.” (Zsid. 7,25)

Isten esküvel kötelezte magát az Ószövetséghez. Ő volt a keze az Ószövetségnek. Ő mondta: „Önmagamra esküszöm.”

Éppúgy, ahogy Isten állt az Ószövetség mögött és Ő volt annak a keze, Jézus is keze minden egyes szónak az Újszövetségben.

Milyen erős hitet is kellene felépítenünk ezen az alapon! Jézus és e szövetség mögött ott áll a menny minden erőforrása, hogy támogassa azt.

9. FEJEZET

A két szövetség összehasonlítása

A Biblia két szövetségből áll, két szerződésből, két egyezségből.

Az első szövetség Ábrahám és Jahve között volt. Ennek pecsétje a körülmetélkedés. (1 Mózes 17)

Ezt gyakran hívják „a törvény szövetségének vagy „a mózesi szövetség”-nek. Mindkét elnevezés helytelen.

Az „ábrahामी szövetség” a helyes elnevezés, és a Mózes által adatott törvény hozzátartozott ehhez a szövetséghez.

Amikor az izraeliták megszabadultak Egyiptomból, nem volt törvényük, nem volt kormányzatuk, így Jahve adott nekik törvényt.

Mi ezt hívjuk „a mózesi törvény”-nek. (2 Mózes 20)

Ez a szövetségi törvény – papságával, áldozataival, szertartásaival és felajánlásaival.

Ahogy megadatott a törvény, azonnal meg is szegték, így Isten gondoskodott az engesztelésről, (vagyis az elfedezésről) a megszegett törvény miatt. (2 Mózes 24)

Az *engesztelés* szó jelentése: *elfedezés*. Ez nem újszövetségi szó, nem található meg az Újszövetség görög nyelvében.

Miért?

Mert Jézus Krisztus vére *megtisztít* a bűntől, nem csupán elfedi azt.

Az első szövetség nem törölte el a bűnt, csak elfedte.

Nem adott örök életet vagyis újjászületést, ennek csupán az ígértét adta.

Nem adott közösséget Istennel, csak az előképét adta meg.

Védelmet azonban adott Izrael népének, betöltötte fizikai szükségleteiket. Isten volt Izrael gyógyítója, gondviselője és oltalmazója.

Nem lehet különválasztani Mózes törvényét a szövetségtől, így amikor a szövetség betöltetett, a törvény is betöltetett és földre lett állítva.

Zsidó 10,1 „Minthogy csakugyan a törvényben csak az elkövetkező javaknak az árnyéka van meg, és nem a dolgok való alakja, világos, hogy ugyanolyan áldozatokkal, melyeket évről-évre visznek szakadatlanul, nem lehet befejezettekké (tökéletessé, megigazulttá) tenni azokat, akik *Istenhez* közelednek.”

Az egész törvény és az első szövetség csupán árnyék volt.

Az áldozatok sohasem tudták tökéletessé tenni az embereket a szövetség alatt. „Ha nem így volna, akkor már megszűntek volna hordani az áldozatokat, mert azoknak a szolgálattevőknek lelkiismerete, akik egyszer megtisztultak, többé nem *tudott volna* vétkekről.” (Zsid. 10,2)

A bikák és a bakok vére nem tisztította meg a lelkiismeretet, nem szüntette meg az emberek büntudatát.

Itt arra mutat rá az Ige, hogy létezik egy olyan áldozat, ami megszünteti a büntudatot, hogy az ember meg tudjon állni Isten jelenlétében a kárhoztatás érzése nélkül.

Róma 8,1 „Nincs azért most már kárhoztató ítélet azok számára, akik Krisztus Jézusban vannak”

Róma 5,1 „Mivel tehát hit(hűség)ből igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által (Krisztuson keresztül)”

Róma 3,26 „és hogy kimutassa igazságosságát a mostani időszakban az Isten hosszútűrése, hogy igazságos legyen és igazzá nyilvánítója annak, aki Jézus hit(hűség)éből való”

A szenthely szolgálója

Az első szövetséget Ábrahám vére és Isten áldozati állata pecsételte meg.

Ezt az új szövetséget Isten saját Fiának, Jézus Krisztusnak a vére pecsételi meg.

Zsidó 8,1 „Olyan főpapunk van, aki az egekben a Felség trónjának jobbjára ült”

Ő az igazi sáornak szolgálója, amelyet az Úr épített, és nem Mózes.

Minden a főpap körül összpontosult az Ószövetség alatt. Ha a főpap elbukott, a nép nem tudott Istenhez közeledni.

Az Újszövetség alatt is minden a főpap körül összpontosul, viszont a mi Főpapunk sohasem vallhat kudarcot népe képviseletében.

Zsidó 8,6 „Erre a *főpapra* azonban annyival különb papi szolgálattétel jutott, amennyivel hatalmasabb szövetségnek közbenjárója lett. Ezt a *szövetséget* a törvényalkotás hatalmasabb ígéretre alapozta.”

A főpap földi közvetítő volt Izrael és Jahve között. Jézus viszont az Újszövetség közvetítője.

10. FEJEZET

A Zsidókhöz írt levél tanulmányozása

A Zsidókhöz írt levélben számos igen fontos összehasonlítást találhatunk.

Az Ige összehasonlítja Mózeset Jézussal, Áront, a főpapot Jézussal, az új Főpappal, valamint a bikák és a bakok vérét Jézus vérével.

Nemcsak a két vért hasonlítja össze, hanem a két sátrat is. Azt, amit Mózes épített, és azt, ami a mennyben van. Ez utóbbiba lépett be Jézus, és leült ott mint a mi főpapunk.

A szentek szentje az Ő otthona.

A főpap az Ószövetség idején csak arra az időre mehetett be a földi sátorba, míg elvégezte az engesztelést.

A Zsidókhöz írt levél 9,21-23 elmondja, hogy miként tisztították meg a sátrat és az összes edényeket vérrel.

Zsidó 9,21-23 „Hasonlóan behintette vérrel a sátrat és a papi szolgálat összes eszközét. A törvény szerint majdnem minden a vér által tisztul meg, úgyhogy vérontás nélkül nem történik megbocsátás. Fennáll tehát a kényszerűség, hogy mikor a mennyei dolgok *földi* képei ilyen *földi dolgokkal* tisztíttatnak meg, maguk a mennyei dolgok ezeknél hatalmasabb (jobb) áldozatokkal *tisztíttassanak meg*.”

Milyen döbbenetes, hogy Ádám bűne még magát a mennyet is érintette.

Zsidó 9,24 „a Krisztus ugyanis nem kézzel csinált szentélybe ment be, *nem* a valódinak képmásába *csupán*, hanem magába a mennybe, hogy most helyettünk az Isten arca előtt megjelenjék.”

Ez mindennek a csúcspontja.

Ez láttatja velünk, hogy Isten mennyire értékeli Krisztus vérért összehasonlítva azt a bikák és bakok vérével.

Ha majd mi is úgy értékeljük Krisztus vérért, ahogy azt Isten értékeli, többé nem lesznek gondjaink Istennel való közösségünk és helyzetünk terén.

Az új közvetítő

A bakok és bikák vére az első szövetség alatt csak a testet tisztította, szentelte meg, Krisztus vére viszont „mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt tettektől”, hogy megállhassunk kárhoztatás nélkül az élő Isten jelenlétében.

Mivel Isten elfogadta Jézus vérért, amikor Ő bevitte azt a mennyei szentek szentjébe, ezzel Ő lett az Újszövetség közvetítője.

1 Timóthus 2,5 „Mert ha Isten egy. Egy a közbenjáró is Isten és emberek között: az (ember) Krisztus Jézus.”

Az embernek azért van szüksége egy közvetítőre, mert elvesztette azt a képességét, hogy megálljon Isten előtt. Az embernek nincs semmi törvényes alapja, ami által közelíthetne Istenhez. A természetes ember valójában törvényen kívüli.

Az Efézus 2,12 így festi le az ember szomorú helyzetét: „reménység és Isten nélküli”.

Most Jézus lett a közvetítő Isten és a bukott ember között.

A bikák és a bakok vére nem vitte el a bűnt, csupán időlegesen elfedezte.

Amikor azonban eljött Krisztus, megváltotta mindazokat az embereket, akik a bikák és a bakok vérében bíztak.

Zsidó 9,15 „mert miután halála az első szövetség alatt elkövetett kihágások (törvényszegések) megváltására megtörtént...”

Azok a régi szövetség alatti áldozatok olyanok voltak, mint egy váltó, amit Jézus fizetett ki a Golgotán.

Isten megtartotta a szövetségét Izraellel, mikor elküldte a Fiát, hogy bűnné legyen, és Jézusra helyezte mindazokat a bűnöket, amiket elkövettek az első szövetség alatt, hogy Izrael, elfogadva Megváltójának Jézust, be tudjon lépni a megígért megváltásba.

Ő eltörölte a bűnt

Ez a Zsidókhöz írt levél legfőbb tanítása.

Az első szövetség alatt a bűn letakarva vagyis elfedve volt. A legjobb, ami Izrael népének adatott az első szövetség alatt, a vér általi elfedezés, vagyis az engesztelés.

Emlékszünk, hogy az engesztelés szó jelentése: letakar, elfed.

Az Újszövetség alatt azonban bűneink nem letakarva, hanem eltörölve vannak. Bűneink eltöröltetnek.

A bűnök olyaná lesznek, mintha soha meg sem történtek volna.

Zsidó 9,25-26 „*Arra azonban nem áll fenn* kényszerűség, hogy sokszor vigye magát áldozatul, mint hogy a Főpap másnak a vérével évenként bemegy a szentélybe, hiszen akkor a világ megalapozása óta sokszor kellett volna már szenvednie. Így azonban csak egyszer lépett a *látható világba* a korszakok befejeződésekor, hogy véres áldozatával a vétket eltörölje.”

Az „korszakok végén” valójában azt jelenti, hogy ahol a két világek találkozik.

A régi világek korszak a kereszten ért véget, és ez volt az a hely, ahol az új világek korszak kezdetét vette.

Ádám törvényszegése volt az, ami az ember és Isten közé állt. Jézus eltávolította ezt az útból.

2 Korinthus 5,21 „Azt, aki vétet (bűnt) nem ismert, helyettünk vétékké (bűnné) tette, hogy benne Isten igazságosságává legyünk.”

Jézus megoldotta a bűn problémáját, lehetővé tette Istennek, hogy törvényesen eltörölje mindazokat a bűnöket, amiket valaha is elkövettünk, és hogy örök életet adjon nekünk, hogy új teremtéseké tegyen minket.

2 Korinthus 5,17-18 „Így hát, ha valaki a Krisztusban van, új teremtés, a régiék elmúltak, íme új állt elő. De mindez Istenből *támadt*, aki Krisztuson keresztül minket magával kibékített és a kibékítés szolgálatát ránk bízta.”

11. FEJEZET

Az egyetlen áldozat

A szövetség megváltoztatása és a papság megváltoztatása úgyszólván otthontalanná tette Izraelt.

Elhagyták a pompás templomot, és az utcákon prédikáltak, a ligetekben, és házaknál tartottak összejöveteleket. Ezek az új szokások igencsak megdöbbenítették az embereket.

Az az egy áldozat, amit Jézus bemutatott, véget vetett az állatok leöletésének, a vér bevitelének a szentek szentjébe.

Ezzel véget ért a bűn elfedezése.

„Ő ellenben, miután egyszer és mindenkorra felvitt egyetlen véresáldozatot a vétkekért (bűnért), leült Isten jobbára,” (Zsid. 10,12)

Ez az „egyszer és mindenkorra” való áldozat véget vetett annak, hogy a bűnbakok vigyék el a bűnt.

Olvasd el figyelmesen a 3 Mózes 16-ot, hogy képet kaphass az engesztelés nagy napjáról és a bűnbakról.

Ez volt évente az a nap, amikor megalázkodtak és vezekeltek a nép bűneiért, amikor a főpap elvégezte az engesztelést a szentélyért, a papokért és a népért.

A főpap félretéve hivatalos díszruháját, először engesztelést végzett a saját és a papság bűneiért, belépett a vérrel a szentek szentjébe.

Majd vett két kecskebakot a népért. Az egyiket Jahve-ért ölték meg. A másik bak fejére jelképesen ráhelyezték a nép bűneit – ez lett a nép bűneinek elhordozója –, majd így, már a bűnökkel megterhelten, elküldték a pusztába.

Márk 15,38 leírja Jézus halálát és azt, hogy a templom kárpitja kettéhasadt a szentély és a szentek szentje között, ahová a vért szokták bevinni és ráhinteni a kegyelem székére.

Ez jelentette a végét a szentek szentjének a földön.

Ezzel vette kezdetét egy új szövetség az Ő vérében.

Az ApCsel. 20,28 elmondja nekünk, hogy ez Istennek a vére volt. A Zsidó 9,12 szerint Ő vitte be az Istenség vérért a szentek szentjébe, az új sátorba, amit nem emberi kéz épített, ami a mennyekben van.

Ez volt az, amit Ő „egyszer és mindenkorra való áldozat”-nak nevezett.

12. FEJEZET

Krisztus jelenlegi szolgálata

A legtöbb keresztény tudomást sem vesz Krisztus jelenlegi szolgálatáról. Sokan, amikor Őrá gondolnak, arra, hogy Ő az életét adta értünk, csak a halálára és feltámadására gondolnak.

Nem tudják, hogy amikor leült az Atya jobbára, éppolyan valóságosan elkezdett értünk élni, mint amilyen valóságosan meg is halt értünk.

Ő többé már nem az a megvetett galileai férfi. Ő már nem az a Fiú, aki bűnné lett értünk, akit elhagyott Isten.
Ő a mindenség Ura. Legyőzte a sátánt, a bűnt és a betegséget. Legyőzte a halált.
Övé minden hatalom a mennyben és a földön. (Mát. 28,18)
Bátran cselekedhetünk az Ige alapján, mert Ő áll mögötte. Ő a kezese.
Ő ennek az új szövetségnek a kezese. (Zsid. 7,22)

Jézus a mi Főpapunk

Az Ószövetség főpapja előképe volt Krisztusnak, az új szövetség Főpapjának.

Az Ószövetség idején a főpap egyszer egy évben bement a földi sátorba a bikák és bakok vérével, hogy elvégezze az évi engesztelést Izrael bűneiért. (Zsid. 10,1-4, Zsid. 9,25)

A papok napi szolgálatban álltak, és ugyanazokat az áldozatokat mutatták be Izrael bűneiért. (Zsid. 10,11)

Krisztus magába a mennybe lépett be az Ő saját vérével örök megváltást szerezve nekünk.

Amikor Isten elfogadta Jézus Krisztus vérével, ezzel jelezte, hogy az igazságosság követelményei be lettek töltve, és hogy az embert most már törvényesen ki lehet venni a sátán uralma alól, és vissza lehet állítani a Vele való közösségbe.

Önmaga feláldozásával Krisztus eltörölte a bűnt.

Önmaga feláldozásával megszentelte az embert.

Megszentelni annyit jelent, mint elválasztani, elkülöníteni. Ő elkülönítette az embert a sátán királyságától és családjától.

Amikor Krisztus a feltámadása után találkozott Mariával (Ján. 20,17), azt mondta neki: „Ne érints meg engem, mert nem mentem még fel Atyámhoz.”

Akkor készült felmenni az Atyához a saját vérével, ami része volt annak a büntetésnek, amit Ő már kifizetett, ezért nem volt szabad akkor Őt emberi kéznek megérintenie.

Jézus főpapi szolgálata nem ért véget azzal, hogy bevitte vérével a szenthelyre, Ő még mindig a szenthely szolgálója (Zsid. 8,2)

A *szenthely*- illetve *szentély*-nek fordított görög szó jelentése: *szent dolgok*.

Ő most a szent dolgokkal szolgál. Ezek a szent dolgok a mi imáink és dicséreteink.

Gyakran nem tudjuk Őt úgy tisztelni, ahogy kellene, Ő azonban veszi a mi nyers kéréseinket és dicséreteinket, és ezeket széppé teszi az Atya számára.

Az Atya minden imát és minden dicséretet elfogad, ha azok Jézus nevében hangzanak el.

Ő a könyörületes és hű Főpap. Ő meg tud indulni gyarlóságainkon. (Ézsaiás 4,14-16)

Ő az örökkévaló Főpap. (Zsid. 6,19)

Jézus a közvetítő

Amikor Krisztus leült az Atya jobbára, betöltötte az igazságosság követelményeit, és Ő lett a közvetítő Isten és az ember között.

Jézus két okból is az ember közvetítője: azért, ami Ő maga, és azért, amit elvégzett.

Jézus először annak következtében lett az ember közvetítője, ami Ő... Ő maga Isten és az ember egyesülése.

Ő az, aki örökké létezett és Istennel egyenlő volt, majd az emberekhez hasonlónak lett. (Filippi 2,6-7)

Áthidalta azt a szakadékot, ami Isten és az ember között volt. Ő egyenlő Istennel, és egyenlő az emberrel.

Ő tudja képviselni az emberiséget Isten előtt.

Ez azonban még nem volt elégséges alap arra, hogy közvetítő legyen Isten és ember között. Az ember elidegenedett Istentől, és a sátán ítélete alá került.

Ez visz el minket a második tényhez. Jézus az ember közvetítője azért, amit Ő megtett.

Kolossé 1,21-22 „Titeket is, kik egy időben el voltatok idegenülve, kiket ellenségekké tett a rossz munkákban megnyilvánuló gondolkozásmód, most hústestében a halálon át kiengesztelt, hogy majd szentül, kifogás és vád nélkül állíthasson maga elé,”

2 Korinthus 5,18 „Aki megbékéltetett minket önmagával, Krisztus által.”

Nem lehetett volna közvetítő Isten és ember között, ha előbb nem történt volna meg a megbékélés Isten és az ember között.

Az ember nem volt megigazult, mivel a szellemi halál állapotában volt. Amíg az ember ebben az állapotban volt, nem tudott Istenhez közelíteni. Addig az sem volt lehetséges, hogy az ember egy közvetítő által közelítsen Istenhez.

Krisztus békéltetett meg minket Istennel a kereszthalála által, hogy most szentként és feddhetetlenként tudja az embert Isten elé állítani. Ennek következtében az embernek megvan az a joga, hogy Krisztuson keresztül Isten elé járuljon. Az ember bukásától fogva egészen addig, amíg Jézus le nem ült Isten jobbára, soha egy ember sem közelíthetett Istenhez, kivéve, ha az Isten által felállított papság véráldozatot mutatott be, vagy ha angyalok keresték fel az embert, vagy ha álmodást látott.

Azon az alapon, hogy mint Főpap felajánlotta saját vérét, tökéletességre vitte a mi megváltásunkat, betöltötte az igazságosság követelményeit, és ez tette lehetővé Istennek, hogy törvényesen örök életet adjon az embernek, igazgatója őt, és úgy állíthassa maga elé, mint saját fiát.

Ő a közvetítője az Újszövetségnek. (Zsid. 9,15) Jézus leült. Ő az a főpapi közvetítő, aki az elveszett embert Isten elé viszi.

Ma az ember semmilyen más módon nem tud Istenhez közeledni, csakis az új közvetítőn keresztül.

Egyetlen áldozatával eltörölte a bűnt, és egy cselekedetével bevitte a vérét a szentek szentjébe.

Ezen egyetlen cselekedet miatt van, hogy – a Zsidó 10,19 kijelentése szerint – most már bátran járulhatunk az Atya jelenlétébe, és megállhatunk ott kárhóztatás nélkül.

Bár csak meg tudnánk értetni a gyülekezettel ezt az áldott igazságot.

Olyan sok tanítást hallunk a bűntudatról, és milyen kevéssé vagyunk tudatában Krisztus bevezetett munkájának.

Halljuk, amint Jézus ezt kiáltja a Zsidó 4,14-16 alapján: „Gyertek csak bátran a kegyelem királyi székéhez, és vegyétek át az áldásokat, hogy minden szükségetek betöltsék.”

Úgy tűnik nekem, mintha azt mondaná a Mester: „Hagyjátok abba a sírást, hagyjátok abba a panaszkodást, gyertek örömmel a szeretetajándékok trónjához és engedjétek meg, hogy áldásokkal töltsen meg a kosaratokat.”

A Zsidó 10,12-13 elmondja, hogy egyetlen áldozatával saját vérét adta, amely most az Atya jelenlétében van, a kegyelem székén. Ez az áldozat tette lehetővé, hogy az áldások elérhetőek legyenek mindazok számára, akik elfogadják Krisztust, mint Megváltót és mint Urat.

Jézus munkája elvégeztetett. Az Atya szemében a mi megváltásunk tökéletesen befejezett.

Jézus a közbenjáró

Jézus mint Főpap vitte be vérét a szentek szentjébe, betöltötte az igazságosság követelményeit, amelyek a természetes emberrel szemben fennálltak.

Közvetítőként Ő viszi az elveszett embert Isten elé.

A János 14,6 szerint Jézus az út az Atyához, és senki sem járulhat Isten elé, csak Jézuson keresztül. Mihelyt az ember elfogadja Krisztust, Isten gyermekévé lesz. Ezután kezdi meg Krisztus a közbenjárást az ő érdekében.

Jézus tehát a bűnösnek közvetítője, a kereszténynek azonban közbenjárója.

Az első felmerülő kérdés: Miért van szüksége Isten gyermekének arra, hogy valaki közbenjárjon érte?

A Róma 12,2 adja meg erre a választ.

Újjászületéskor a szellemünk megkapja Isten életét. Utána arra van szükségünk, hogy elménk megújuljon.

Mielőtt Isten családjának tagjává lettünk, csupán természetes emberek voltunk... A sátán uralkodott felettünk. A sátán uralkodott elménk felett.

Most, hogy szellemünk megkapta Isten életét, meg kell újítani elménket, hogy megismerjük kiváltságainkat és kötelezettségeinket, mint Isten gyermekei.

Az újjászületés azonnal megtörténik, elménk megújítása azonban fokozatosan megy végbe. Az Ige tanulmányozása és az Igében való elmélyülés határozza meg, hogy milyen mértékű ez a fejlődés.

Ezen időszak alatt van szükségünk Krisztus közbenjárására.

Sokszor jelentkeznek feszültségek az Atyával való kapcsolatunkban, mivel nem ismerjük akaratát, sokszor mondunk és teszünk számára nem tetsző dolgokat.

Másrészt azért is szükségünk van Jézus közbenjárására, mert démonok zaklatnak minket.

A démonok azért zaklatnak minket, mert megigazultak vagyunk. Ők gyűlölnék minket, de ugyanakkor félnek is tőlünk, mert Isten igaznak nyilvánított minket.

Mivel még nem tanultuk meg teljesen a hatalmunkat gyakorolni, ezért gyakran elbuktatnak minket.

Jézus azonban képes arra, hogy a legvégsőig megtartsa minket, mert örökké él, hogy imádkozzon értünk. (Zsid. 7,25)

Senki semmivel nem vádolhatja Isten gyermekét. Isten igaznak nyilvánította őt. Nincs senki, aki vádolhatná őt. Jézus azért él, hogy közbenjárjon érte. (Rám. 8,33-34)

Jézus a szószóló

Mi Krisztuson – a mi közvetítőnkön – keresztül jöttünk az Atyához.

Megtapasztaltuk, hogy milyen csodálatos hatása van az értünk való közbenjárásának. Most ismerjük meg Őt, mint a mi szószólónkat az Atya előtt.

Sok olyan keresztény van, aki megtört közösségben él, pedig győzedelmes életet élhetne Krisztusban, ha tudná, hogy Jézus az ő szószólója.

Mivel elménk még nem újult meg és a sátán is zaklat minket, néha bünt követünk el, és megtörik az Atyával való közösségünk.

Isten minden gyermeke, aki megtöri az Atyával való közösséget, kárhóztatás alá kerül. Ha nem lenne szószólója, aki ügyét az Atya elé viszi, igen szomorú helyzetbe kerülne.

Az Igéből tudjuk, hogy ha vétkezünk, van szószólónk az Atyánál.

Vizsgáljuk meg a *szószóló* jelentését.

A Webster szótárban ezt olvassuk: „Olyan személy, aki egy másik ember ügyét képviseli a bíróságon; aki védelmet nyújt, aki érvényesíti jogaidat, vagy aki érvekkel támogatja jogaidat, egy támogató; egy védőügyvéd; olyan személy, akinek az a szolgálata, hogy segítsen.”

Krisztus a mi védőügyvédünk, a mi támogatónk. Ő mindig ott van Isten jobbán, mindig kész arra, hogy segítségünkre siessen, hogy közbenjárjon értünk.

1 János 2,1 „Kis gyermekeim, azért írom ezeket nektek, hogy ne vétkezzetek. Ha valaki mégis vétkezne, van Bátorító (szószólónk) az Atya felé, az igazságos Jézus, a Krisztus.”

Az 1 János 1,3-9-ben Isten megadta annak a módját, hogyan tartsuk fenn vele a közösséget. Ha vétkezünk, és így a közösségünk megszakad, bűnünk megvallásával helyreállíthatjuk a közösséget.

Ő csak akkor képes szószólóként fellépni érdekünkben, ha mi megvalljuk bűneinket. Abban a pillanatban, hogy megvalljuk bűneinket, Ő az Atya elé viszi ügyünket.

Az Ige kijelenti, hogy ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól, hogy úgy eltörölje bűneinket, mintha azok sohasem léteztek volna.

Életbevágóan fontos, hogy a keresztények ismerjék Jézust, mint szószólójukat. Sokan, akik kikerültek a közösségből, sokszor megvallották már bűneiket, mégsem érezték úgy, hogy bűneikre bocsánatot nyertek, mert nem tudták, hogy Jézus az ő szószólójuk. Nem fogadták el a bűnbocsánatot, amikor megvallották bűneiket. Nem cselekedtek az Ige alapján, ami kijelenti, hogy az Atya abban a pillanatban megbocsát nekik, ahogy megvallják bűneiket.

Egy kereszténynek soha sem szabad annál hosszabb ideig megtört közösségben maradnia, mint amennyi időbe telik bűnbocsánatot kérni.

Amit az Atya megbocsát, azt el is felejt. Isten egyetlen gyermekének sem szabad soha azt a tiszteletlenséget elkövetnie az Igéjével szemben, hogy állandóan a régi bűnein gondolkozzék.

Jézus a kezes

Jézus a mi személyes kezesünk. Jézus valamennyi szolgálata közül, amit az Atya jobbján végez, ez a legalapvetőbb fontosságú.

Az Ószövetség alatt a főpap volt a kezes. Ha ő kudarcot vallott, ezzel megszakadt a kapcsolat Isten és Izrael között. Az engesztelés vére elvesztette hatékonyságát.

Az Újszövetség alatt Jézus az új szövetség főpapja és keze.

A mi helyzetünk az Atya előtt teljesen biztonságos. Tudjuk, hogy egész életünk során ott van Isten jobbján egy ember, aki értünk van ott.

Ő képvisel minket az Atya előtt.

Ő mindenkor meg tud állni az Atya előtt.

Bármilyen helyzetbe kerülünk is, mindig van valaki, Aki minket az Atya előtt képvisel.

A mi helyzetünk biztonságos.

13. FEJEZET

A három hatalmas szó

Eltörlés

Ez az Újszövetség egyik leghatalmasabb szava.

Ez olyan eltörlést jelent, mintha az, amit eltöröl, soha nem is létezett volna. Amikor egy hadsereget leszerelnek, az széteszlik, teljesen megszűnik létezni.

Amikor Isten eltörli bűneinket, azok úgy töröltetnek el, mintha sohasem léteztek volna.

Az a szó, hogy *eltörlés*, sehol más helyen nem használatos, csakis az újonnan születéssel (Istentől születéssel) kapcsolatban.

Miután keresztények lettünk, a bűnök bocsánatát kapjuk Krisztussal való közösségi kapcsolatunk és Krisztus közbenjárása alapján.

Amikor hozzá járulunk, mint bűnösök, és elfogadjuk Krisztust megváltónknak, megvalljuk Őt Urunknak, akkor mindaz, amit valaha is elkövettünk, eltöröltetik.

Az újjászületés során mindaz, ami addig voltunk, megszűnik létezni, és egy új teremtés veszi át a régi helyét.

Az apostoli levelekben az *eltörlés* szót hatszor vagy nyolcszor *bűnbocsánat*-nak fordították.

Efézus 1,7 „Ebben a Szerelmesben lett ugyanis mienk a váltság, és engedte (törölte) el az eleséseket (bűnöket) az ő vérén keresztül kegyelmének gazdag voltához mérten,”

Lásd még a Kolossé 1,13-14-ben, a Lukács 24,47-ben, az ApCsel. 2,38-ban, 26,18-ban és 10,43-ban.

A bűnöknek eltörlése veszi át a helyét az első szövetség alatti bűnbaknak.

A bűnbak vitte el a bűnöket évente egyszer, mialatt a vér befedte Izraelt, mint nemzetet.

Krisztus vérenek alapján a mi bűneink eltöröltetnek, és Isten újjáteremt minket.

Bűnbocsánat

Bűnbocsánatról akkor beszélünk, mikor Istennel már közösségben vagyunk.

Ezt most az Újszövetség szempontjából mondom.

Amikor a bűnös elfogadja Krisztust megváltójának, szellemét Isten újjáteremti, bűnei eltörölődnek, de ha nincs elég ismerete, ezután is folyton bűnösnek tartja magát.

Isten-gyermeki kapcsolata és Jézusnak az Atya jobbján való szolgálata alapján joga van arra, hogy bármilyen elkövetett bűnére bocsánatot nyerjen.

1 János 1. és 2. része foglalkozik a bűnbocsánat nagyjelentőségű kérdéseivel.

Amikor Isten egy gyermeke bűnt követ el, megtöri az Atyával való közösséget.

Nem a kapcsolatot szakítja meg. A közösséget töri meg, éppúgy, ahogy egy férj és feleség teszi, amikor durva szavakat mondanak egymásnak. Ez tönkreteszi az otthoni közösséget, azonban a közösség bocsánatkéréssel helyreállítható.

Mi úgy vagyunk teremtve, hogy képesek vagyunk a megbocsátásra.

Ugyanez igaz egy keresztény és az Atya között is.

Abban a pillanatban, ahogy bűnt követünk el és az Atyával való közösségünk megtörik: ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden igazságtalanságtól.

1 János 2,1-2 „Kis gyermekeim, azért írom ezeket nektek, hogy ne vétkezzetek. Ha valaki mégis vétkezne, van Bátorítónk (szószólónk) az Atya felé, az igazságos Jézus, a Krisztus. Ő engesztelő áldozat is vétkeinkért, nem egyedül a mi vétkeinkért, hanem az egész világért is.”

Az a figyelemre méltó kifejezés, hogy „az igazságos” magában foglalja a csodálatos kegyelmet.

Engesztelés

Az első szövetségnek volt törvénye, amit „Mózes törvényé”-nek hívunk, volt papsága, voltak áldozatai és szertartási szabályai.

Amint a törvényt megszegették (ez pedig elkerülhetetlen volt, mivel Izrael szellemileg halott volt) a papság feladata volt, hogy elvégezze értük az engesztelést, vagyis az elfedezést.

Nekik még nem volt örök életük. Arra csak azután nyílt lehetőség, hogy Jézus eljött és megváltott minket. Ő mondta: „En azért jöttem, hogy életük legyen, és bővítködjenek.”

Ne feledjük: az örök élet befogadása a leghatalmasabb esemény, amit az ember az élete során megtapasztalhat.

Láthatjuk, hogy az engesztelés nagy napján két fontos dolog történik meg.

Először is: nagy elővigyázatosság közepette a főpap beviszi egy ártatlan állat vérét a szentek szentjébe, és ráhinti a kegyelem székére, hogy elfedje a megszegett törvényt.

Most már a vér egy évre befedi Izraelt.

A 3 Mózes 17,11 elmondja nekünk, hogy a vér az elfedezés, illetve az engesztelés miatt adatott, mert a vér a benne levő élet (lélek) által szerez engesztelést.

Egy ártatlan állat vérét – ami az életet jelképezi – a szellemileg halott Izraelre hintik.

Ezután következik a bűnbak. Áron Izrael bűneit a bűnbak fejére helyezi, az állatot elvezetik a pusztába, hogy ott elpusztítsák a vadállatok.

Izrael szabad lett egy évre, a vér befedte, elfedezte őket, és bűneik el lettek hordozva.

14. FEJEZET

A négyszeres áldás

A szövetség négyszeres áldást tartalmaz.

A szövetség első áldása a megigazultság, amit Isten az Újszövetség minden tagjának megad.

Amikor elfogadod Jézus Krisztust Megváltódnak, abban a pillanatban Isten megadja neked a megigazultságot.

Ezáltal ugyanúgy megállhatsz az Atya jelenlétében, mint Jézus.

Ez eddig még nem tudatosult bennünk. Mi félünk ettől.

Nemsokára azonban tudatosulni fog bennünk, meg fogjuk érteni és lesznek majd olyan férfiak és nők, akik felállnak, és úgy cselekszenek, mint Jézus.

Jézusnak nem volt kisebbségi érzése az Atya előtt, mivel nem volt büntudata.

Ha valóban hiszel a Bibliában, és hiszed azt, hogy Isten a te Igazságod, és hogy te egy új teremtés vagy, akit Krisztus Jézusban teremtettek, akkor neked nem lehet büntudatod.

Jézus önmaga feláldozásával eltörölte a bűnt, így neked csak akkor lehet büntudatod, ha valami helytelent teszel. Ilyenkor fordulj Jézus véréhez és élj Jézus szószólói szolgálatával!

A Luther-féle kinyilatkoztatás óta csakis egy dolgot tettünk! Állandóan felmagasztaltuk a bűnt, az ördögöt prédikáltuk, a saját gonoszságunkról és a saját igazságtalanságunkról prédikáltunk, és annyira csak ezt tartottuk az emberek elé, hogy már nincs olyan prédikátor vagy egyszerű hívő, aki másként merne magára gondolni, mint egy szegény, gyenge földigilisztára!

Tudjuk, hogy mit tettek az evangélisták. Miután bejutottak a gyülekezetbe, eredményeket akartak elérni, ezért úgy prédikáltak, hogy az egész gyülekezetben olyan büntudat ébredjen, ami előre viszi őket az oltárhoz.

Az egésznek csak az volt a célja, hogy az evangélista jó hírnevet szerezzen magának. Semmi mást nem tanítottunk, csak a hitetlenséget! Mindent tanítottunk, kivéve Krisztus evangéliumát.

Mi az Evangélium?

Az Evangélium ez: Isten Jézus Krisztus helyettesítői áldozata alapján képes kijelenteni, hogy Jézus igaz, és hogy Ő maga a mi igazságunk, abban a pillanatban, amikor hiszünk Jézusban.

Ez a legdöbbenetesebb az emberi elme számára... Maga a mindenható Isten lesz a mi igazságunk abban a pillanatban, ahogy hiszünk az Úr Jézus Krisztusban.

Amikor megtanulsz úgy élni, ahogy Jézus élt, minden kisebbségi érzés nélkül Isten vagy a sátán irányában, akkora hited lesz majd, ami teljesen megdöbbeníti a világot!

Tudod, hogy mi akadályozza ma a hitünket?

Mi odajárulunk az Úr elé. De mielőtt odajárulnánk, az ördögre hallgatunk. Kisebbségi érzéssel járulunk oda, fülünkben az ördög tanítása visszhangzik!

A legtöbb keresztény fél a sátántól, nem merik kijelenteni, hogy ők már szabadok, nem mernek szembenézni a sátánnal.

Isten igazsága tesz téged félelem nélkülivé a sátán jelenlétében.

Megfosztjuk Jézus Krisztus munkáját hatóerejétől, és erő nélkül állunk az ellenség elé, mert kételkedünk Isten Igéjének szavahihetőségében.

Isten igazsága megadatott nekünk, ez nem valamiféle megtapasztalás, hanem egy jogi tény.

Ez a leghatalmasabb igazság, amit Isten megadott nekünk a Páli kijelentésben, és ez az Újszövetség szíve, hogy Isten olyanná tesz minket, amilyen saját maga.

Ugye te Isten képére és hasonlatosságára lettél teremtve?

Ez a kép az igazság képe.

Ha Isten kijelenti, hogy te igaz vagy, akkor miért kellene kárhozottatnod magad?

Ezzel a szövetséggel jár az a másik áldás, hogy te egyesülsz Istennel.

Amikor két ember ivott egymás véréből, akkor ők egyesültek, teljesen eggyé váltak.

Amikor Ábrahám és Isten megválták a szövetséget, ők ezzel eggyé váltak.

„Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők.”

Társa vagy Krisztusnak? Krisztusban élsz? Krisztus benned él?

Pál azt mondta: „Élek. De többé nem én, hanem a Krisztus él bennem. Amely életet pedig most *hústestben* élek, Isten Fiának hitében élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal. 2,20)

A megtestesülés során Isten eggyé lett velünk.

A vérszövetség tette Pállal azt, hogy megtagadja magát, és teljesen Krisztust fogadja el a saját életének.

Emiatt hagyta el Krisztus a dicsőség világát, és jött el ide, hogy eggyé váljon velünk.

Most már éppúgy megállhatsz félelem nélkül a pokol jelenlétében, az ördög jelenlétében, mint valami kicsiny és alacsonyabb rendű dolog jelenlétében.

Ugye Jézus találkozott az ördöggel? Legyőzte helyettünk, és ugye megfosztotta őt a hatalmától? Ugye Jézus lefegyverezte és megbénította őt?

Nagyobb Ő, aki bennünk van, mint az ördög.

Akkor miért kellene nekünk félni az ördögtől?

Miért nem állunk ki győztesként a világ elé?

Te vérszövetségi kapcsolatban állsz a mindenható Istennel.

Amikor újjászületél, te beléptél ebbe a szövetségbe.

Szeretnék erről egy képet adni neked.

Emlékszel Dávid hős vitézeire. Ők voltak a keresztények előképei. Az egyik ilyen férfi 800 embert ölt meg személyes küzdelemben a csata során, egy nap leforgása alatt.

Ő mondta: „Egy elűz ezret, kettő megfutamít tízezret.”

A vérszövetség emberei!

Ameddig Dávid Istennel járt a szövetség szerint, soha egyetlen harcosát sem tudták megölni.

Te részese vagy az isteni természetnek? Igen.

Te Isten fia vagy? Igen.

Isten neked adta az Ő igazságát? Igen.

Isten a te igazságod? Természetesen.

Ő megadta még azt a törvényes jogot is, hogy használd Jézus nevét? Természetesen.

Látod már, hogy milyen ember is vagy te?

Te nem valami gyarló, gyenge ember vagy. Te úgy állsz, mint Isten Fia. Te Isten egy fia vagy.

Most már csak ez marad hátra: le kell győznünk ezeknek a téves tanításoknak a hatását.

Nemzedékeken keresztül bűnösöknek hívtak minket, és úgy beszéltek velünk, mint bűnösökkel.

Majdnem minden régi dal csodálatosan kezdődik, de mielőtt befejeződne, mi már csak gyarló, gyenge emberek vagyunk, és nem tehetünk mást, mint hogy bűnben és szolgaságban élünk, és már ott is maradunk.

Krisztus meg majdnem ismeretlen marad számunkra.

E kijelentés célja

Mi a célja ennek a kijelentésnek? Az, hogy megismerjük, kik vagyunk mi Jézus Krisztusban.

Most azt mondd: Ez mind nagyon szép, dr. Kenyon, de te nem tudod, hogy én milyen gyöngye vagyok...

Mit mond Ő?

Mi a végkövetkeztetése a Zsidókhöz írt levélnek?

„Felnézve a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra.”

Ameddig csak magadra nézel, semmire sem mész; akkor olyan vagy, mint Péter.

Amikor elkezdett Jézussal együtt a vízen járni, nem süllyedt el; viszont abban a pillanatban, amint a féktelen hullámokra tekintett, elsüllyedt.

Te össze vagy kapcsolódva a mindenható Istennel.

„Ezeket írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van.” (1 Ján. 5,13)

Ez adja meg a te törvényes helyzetet Isten előtt, ez adja meg a te helyedet a szövetségben.

Nagy tisztelettel mondom, hogy értsük meg az Úr Jézus Krisztus evangéliumát, azt a látást, amit Ő adott nekem arról, hogy a menny minden képessége és dicsősége, a menny minden ereje a hívő rendelkezésére áll.

Ez a legcsodálatosabb dolog, amit a világ valaha is látott.

Hiszem, hogy az utolsó napokban hatalmasan meg fog nyilvánulni Isten ereje, és emberek sokasága ébred fel és él ennek a tudatában.

A Róma 5,17 Weymouth fordítása szerint: „Mi királyokként uralkodunk az élet birodalmában, Krisztusban.”

Teljes mértékben Krisztussal együtt kell uralkodnunk. Hogy tesszük ezt meg? Hit által.

Isten kihívást intéz hozzánk

Isten a te igazságod?

Te azt mondd: Megpróbálom elérni azt, hogy Ő legyen az én igazságom.

El tudod érni azt, hogy Ő legyen az igazságod?

Ha te hiszel Jézus Krisztusban, akkor Ő már most a te igazságod.

Akkor pedig menj és cselekedj. Legyen bátorságod és engedd meg, hogy Isten felszabaduljon benned.

15. FEJEZET

A megváltás Istentől jön

Látva a sátán befejezett munkájának szörnyűséges képét, szívünk így kiált fel: Ki képes arra, kinek van meg az a képessége, hogy kimentse az embert ebből a szörnyűséges helyzetből?

De hála Istennek, van segítség.

Amikor Isten látta az ember állapotát, azonnal elkezdett intézkedni az ember megváltásával kapcsolatban.

Tudta, hogy az ember nem képes arra, hogy megváltsa magát. Tudta, hogy az embernek nincs képessége arra, hogy közelítsen hozzá.

Így Isten az ábrahámi szövetséget adta.

Amikor pedig Ábrahám leszármazottai nemzetté lettek, Ő adta nekik a szövetség törvényét, a szövetség papságát, a szövetség engesztelését, a szövetség áldozatait és felajánlásait.

Mindezek pedig azért adtak, hogy a nép fel legyen készítve.

Ebből a népből kellett jönnie a megtestesült Istenembernek, és ennek a megtestesült Istenembernek kellett megtörnienie:

Először: a sátán hatalmát, és megváltani az embert a szolgaságból. Visszaállítani az embert az ő igazságába, hogy meg tudjon állni az Atya jelenlétében épp úgy, ha nem még jobban, mint Ádám a bukása előtt, ily módon eltávolítani az ember minden büntudatát és bűnét.

Másodszor: megtörni a sátán uralmát, az embert teljesen megszabadítani, a sátán uralmát teljesen szétzúzni, hogy az ördög leggyengébb szolgálója is részesedhessen ebből az újra visszaszerzett megigazultságból, hogy az ember győzedelmes életet élhessen a már régóta uralkodó sátán felett.

Ennek az Istenemberek, a megtestesült Istennek olyan teljes és tökéletes áldozatot kellett bemutatnia, hogy Isten nemcsak törvényesen visszaállíthassa az ember elveszett igazságát és az embernek tökéletes megváltást adhasson, hanem még azt a leghatalmasabb dolgot is megtehesse, ami felülmúl minden emberi képzeletet, hogy az embert új teremtéssé tegye.

Micsoda?

Igen, uram! Ő teljes mértékben új teremtéssé teszi, és a saját természetét adja az embernek, kiűzve a szolgáló félelem természetét, a bűn természetét, a sátán természetét.

Isten hatalmas, dicsőséges és csodálatos természete elfoglalja helyét, mialatt mi ott állunk Isten jelenlétében, a kegyelmének és szeretetének perzselő fényében.

Úgy kinyílunk, mint egy rózsa a nap felé, míg szeretetének teljessége elárasztja egész lényünket. Majd ez a szeretet visszafolyik Hozzá, a mi tulajdon csodálatos Atyánkhoz. Mi vagyunk az Ő saját szeretett gyermekei.

Kedves Olvasó, te most a csodák csodájának jelenlétében állsz. Isten kegyelme, ami most visszaállítja helyére az elveszett emberi nemet, visszatéríti az önzés, a gyengeség és a félelem útjáról a szeretet, a hit és az isteni élet birodalmába.

Az a hatalmas és magasságos Szellem, aki feltámasztotta Jézust a halálból, valóságosan beléphet a mi testünkbe, és testünket teheti otthonává. Először még csak suttog a szívünk, majd énekel, végül pedig ezt a himnuszt zengi: Nagyobb Ő, aki énbennem van, mint aki a világban van.

Ennek a himnusznak a szárnyain felemelkedünk az észérvek birodalmából, és hit által szárnyalunk el a szeretet birodalmába, ahol a hit uralkodik, és ahol Jézus az Úr.

Jézus nem csak ezt tette meg, hanem megadta azt a törvényes jogot is nekünk, hogy használjuk az Ő nevét, hogy ki tudjuk űzni a sátánt, hogy betegekre telessük kezünket, és ők meggyógyuljanak, és meg tudjuk hiúsítani a sátán terveit.

Milyen csodálatos, hogy ez a név a miénk. Ez a név tesz minket Jézushoz hasonlóvá.

Amikor ebben a névben élsz és ebben a névben jársz, az ördög nem tud téged Jézustól megkülönböztetni.

Te úgy nézel ki, mint Jézus. Felöltöztél az igazságába, be vagy töltekezve az életével.

Az Ő neve rád van pecsételve.

Ő azonban még ennél is többet tett.

Megadta nekünk ezt a kijelentést. Mi ezt az Igének hívjuk, és ez az Ige a Szellem Igéje.

Az a hatalmas és mindenható Szellem, aki feltámasztotta Jézust a halálból eljött hozzánk.

A Szent Szellem most emberi ajkakon keresztül forgatja az Ige kardját, és diadalmaskodik a pokol minden serege felett.

Te Isten tulajdon fia vagy, Isten elhívott a Jézus Krisztussal való közösségbe, visszaállította az igazságodat, visszanyerted szabadságodat. Te egy szabad új teremtés vagy, akiben a Szent Szellem lakik. Tiéd Isten élő Igéje.

Te sokkal gazdagabb közösségben vagy Istennel, mint ahogy arról Ádám valaha is álmodhatott.

Ez a test pedig, amit a sátán halandóvá tett, Jézus eljövetelekor halhatatlanságot kap, és soha többé meg nem hal.

A halál többé nem fenyegethet minket, és az ettől való félelem meg nem rémiszthet bennünket. Mi most beteljesedtünk az Ő teljességével.

Eljön az idő, amikor a gyöngykapuk feltárulnak, és mi, az Ő szeretetének alanyai, az Ő szeretett rabszolgái és az Ő örökre megváltottjai, meglátjuk a mi Urunkat ott ülni az örök korszakok trónján.

16. FEJEZET

Az Ő lábai alatt

Ez Krisztus megváltói munkájának csúcspontja.

Az Efézus 1,19-23-ban láthatjuk, hogy a feltámadás után Jézus felmagasztaltatott az univerzum feletti hatalom legmagasabb pontjára, és lábai alá vettetett minden hatalmasság, minden erő és uraság.

Tudjuk a Kolossé 1,18-ból, hogy mi vagyunk az Ő lába és teste.

Mindaz, ami a lábai alatt van, mialattunk (is) van.

Az Ő győzelme a mi győzelmünk.

Annak nem lett volna értelme, hogy Krisztus eljön, megvívja ezt a hatalmas csatát a mi megváltásunkért, és az egész nem miéértünk van.

Ezt nem önmagáért tette, értünk tette, és ez a miénk.

Mivel pedig mindez értünk történt, nincs semmi másra szükségünk, mint hogy elfogadjuk ezt. Nem az történt, hogy Isten elvégezte ezt a munkát, majd elzárta tőlünk, hogy ne tudjunk hozzáférni és csak egyes kiválasztottak számára adjon belőle könyöradományként.

Jézus megváltása következtében tökéletes megigazultság adatik nekünk. (2 Kor. 5,21)

Ez a megigazultság lehetővé teszi számunkra, hogy bátran járuljunk a kegyelem trónjához.

Ez a megigazultság lehetővé teszi, hogy a Krisztusban való jogaink teljességét élvezzük.

Ez a megigazultság a Róma 4,25 és a Róma 5,1 igeverseken alapul: „Mivel tehát hit(hűség)ből igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által (Krisztuson keresztül)”

A kereszten elvégzett munkája alapján, valamint halála és feltámadása által, Isten megbékélt.

Jézus feltámadt, miután legyőzte a mi ellenségeinket.

Semmivé tette azokat, akik minket szolgaságban tartottak.

Kolossé 2,15 „amennyiben a fejedelemségeket és fennhatóságokat lefegyverezte, őket nyilvánosan kipellengérezte és ezzel diadalmenetben meghurcolta.”

Tudjuk, hogy az Atya készítette el a mi megváltásunk tervét. (Ján. 3,16)

Jézus hajtotta végre ezt a tervet. (Ef. 1,7 és 1 Pét. 2,24)

János 6,47 „Ámen, ámen mondom nektek: aki énbennem hisz, örök élete van annak.”

Én hiszem, hogy a terv végre lett hajtva, és azt, hogy nekem örök életem van; hogy az Ő sebeivel meggyógyultam; az Ő kegyelme által én felettebb diadalmaskodom.

Az 1 János 5,13 kijelenti, hogy nekem örök életem van.

Ha nekem örök életem van, akkor nekem megvan a gyógyulásom is.

(A Jézus a gyógyító című könyvünkben teljes betekintést adunk arról, hogy a gyógyulás benne volt a megváltás tervében. Sok ezer ember gyógyult már meg e könyv olvasása során.)

Ő betölti minden szükségemet, így mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Nem kell megküzdenem érte, nem kell hosszú imában kikönyörögnöm, böjtölnöm sem kell, hogy megkapjam.

Ez már mind az enyém.

Az Efézus 1,3 azt mondja, hogy Ő már megáldott engem minden szellemi áldással.

Hogyan kaphatom meg mindezt?

Úgy, hogy egyszerűen csak hálát adok Neki mindezért.

A hálaadás szélesre tárja az ajtót, a dicséret pedig nyitva tartja.

Éveken keresztül azt tanították nekünk, hogy ha választ akarunk kapni imáinkra, akkor sóhajtozva és sírva kell esedeznünk és „sohasem lankadni az imában”.

Mindez azonban a hitetlenség cselekedete, ami abból származik, hogy nem ismerjük az Igét és a jogainkat Krisztusban.

Ha az 1 Korinthus 3,21 igaz, hogy „minden a tiétek”, és a Kolossé 2,10 is igaz, hogy „Őbenne vagytok beteljesedve”, és az Efézus 1,22, hogy „mindeneket az Ő lábai alá vetett”, és hogy a sátán legyőzetett, és hogy mi felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett, akkor nekünk miért kell koldulnunk és sírva könyörögnünk?

Az ilyen dolgokkal csak megszegyenítjük az Atyát.

17. FEJEZET

„Az én nevemben”

Most beléptünk a hatalom korszakába, amikor is összekapcsolódunk a mindenhatóval, betöltekezünk vele, aki nagyobb annál, aki e világban van. Felvértezzük magunkat annak a bölcsességével, aki hatalma szavával teremtette az univerzumot, és élünk törvényes jogunkkal, használjuk Jézus nevét életünk minden nehéz pillanatában.

János 14,13-14 „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” Ez az Ige nem az imáról szól. A János evangélium 15. és 16. fejezetében kaptuk meg azt az ígéretet, hogy használhatjuk az Ő nevét az imában.

Péter is ezt az Igét használta az Ékes kapunál, ahogy fel van jegyezve az Apostolok Cselekedetei 3. fejezetében.

Péter használta a nevet. Azt mondta: „A Názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

A férfi pedig, aki születésétől fogva sánta volt, felugrott lábaira, teljesen meggyógyult és erőre kapott.

Jézus valójában azt mondta: „Akarmit követeltek [mivel a *kérni*-nek fordított szó jelentése: *követelni*, *igényelni*] majd az én nevemben, én megcselekszem azt.”

Egyszer felkeresett egy nő, akinek mellrákja volt. Már több mint másfél éve volt ebben a szörnyű állapotban. Állandóan gyötrő fájdalmak kínozták.

Én Jézus nevében megparancsoltam annak a rákbetegségnek, hogy szűnjön meg létezni. A következő nap visszajött és azt mondta, hogy a rák eltűnt. Minden fájdalma megszűnt.

Egy másik embernek rosszindulatú kötőszövet daganata volt. Jézus neve meggyógyította őt.

Jézus nevének használata legyőzi a tuberkulózist, az ízületi gyulladást, és a rákos daganatot. Semmilyen betegség és semmilyen rosszullét sem képes ellenállni ennek a névnek.

„Az én nevemben ördögöket űznek...” – ez nem az imával kapcsolatos, hanem amikor felkeresnek minket ezek a megkötözött és betegségekől szenvedő férfiak és nők, nyugodtan mondhatjuk: Jézus Krisztus nevében, sátán, megparancsoljuk neked, hogy hagyd el ezt a testet, vidd magaddal minden démonodat, és menj vissza a pokolba, ahová tartozol.

A sátán tudja, hogy le van győzve, és amikor mi használjuk Jézus nevét, el kell mennie.

János 15,16 „Akarmit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”

Az imádkozásnál ezt az Igét használjuk.

Ne felejtjük el, hogy a *kérni*-nek fordított görög szó valóságos jelentése: *követelni*.

Te nem Istentől követelsz. Te azt követeled, hogy az ártalmas erők törjenek meg, hogy a betegek gyógyuljanak meg, hogy a körülmények változzanak meg, hogy a szükséges pénz jöjjön be.

Jézus majd gondoskodik arról, hogy az a dolog, amit követeltél, megtörténjen az Ő nevében.

Olvasd el figyelmesen a János 16,24-27-et, hogy képet nyerj arról a törvényes jogodról, hogy használhatod Jézus nevét.

„Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömötök teljes legyen.”

Mindezekben a csodálatos fejezetekben, ahol ilyen hatalmas ígéreteket kaptunk, sehol sem találkozunk ezekkel a szavakkal, hogy hit, vagy hinni.

Mi a családban vagyunk, és mivelhogy a családban vagyunk, törvényes jogunk van mindezekhez. Ezt mutatja be az alábbi ígevers.

Efézus 1,3 „Áldott legyen Isten és a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben, Krisztusban.”

Mindazt, amit Jézus tett, értünk tette meg.

A név használata

Ez a legalapvetőbb igazság, amivel mindnyájunknak tisztában kell lennie. Tanulmányozván ezt a kérdést a következőkre jutottam.

Jézus nevét két fő módon használhatjuk. Először: használhatjuk a nevet az Atyához való imában.

János 15,16 „Akármit kértek az Atyától az Én nevemben, megadja nektek.”

János 16,23 „És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Ámen, ámen mondom nektek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az Én nevemben megadja nektek.”

Az Atyához kell imádkozni Jézus nevében, nem pedig a Szent Szellemhez, vagy Jézushoz. Ez isteni rendelés.

Itt nem számít semmit, hogy szerinted, vagy szerintem, vagy bárki szerint kihez kell imádkozni.

Az számít, amit az Ige mond. „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...” Jézus áll közöttünk és az Atya között, az Ő közvetítói és főpapi szolgálatában, hogy az imáinkat valóra váltsa.

Ő jelenti ki, hogy akármit kérhetünk nevében az Atyától, az Atya megadja nekünk. Ezáltal ez jogerőre emelkedett. Ez végérvényesen így van.

A János 14,13-14-ben pedig elmondja nekünk, hogyan használjuk Jézus nevét a betegségekkel szemben, vagy az ártalmas körülményekkel szemben, vagy bármilyen más válságos helyzetben.

Én pl. így használom ezt a nevet: Van egy tuberkulózisos beteg, ráteszem a kezemet, és azt mondom: „Jézus Krisztus nevében, test, engedelmeskedj az Igének. Az Ige kijelenti, hogy az Ő sebeivel te meggyógyultál, ezért én megparancsolom neked, te tuberkulózis szelleme, hogy azonnal hagyd el ezt a testet.”

A betegség démona eltávozik, és a beteg meggyógyul.

A név használata ma

Most azon csodálkozol, hogy a gyülekezet miért nem használja ezt a nevet manapság.

A sátán vakította meg a szemeinket, hogy ne használjuk ezt a nevet.

Itt nálunk, Seattle városában alig van olyan gyülekezet, amely használná ezt a nevet a mindennapi élete során. A betegeket beviszik a kórházba vagy kihívják az orvost.

Nagyon figyelemreméltó az a tény, hogy a saját gyülekezetünkben a betegség gyakorlatilag ismeretlen. Ha valaki mégis megbetegszik, ilyenkor mindig segít az egymásért való ima, és a betegek azonnal meg szoktak gyógyulni.

Az ApCsel. 4,13-22 számol be nekünk arról a tárgyalásról, aminek során Pétert és Jánost kihallgatták azzal kapcsolatban, hogy a sánta embert meggyógyította Jézus neve.

„Miután azt is látták, hogy a meggyógyult ember is ott áll velük együtt, semmi ellenvetésük nem lehetett. ... De hogy a dolog ne terjedjen a nép közé, megfenyegetjük őket, hogy e névről többé egy embernek se szóljanak.”

Miért?

Nem ellenezték azt, hogy a feltámadást vagy az újjászületést tanítsák.

Azt azonban ellenezték, hogy a nevet tanítsák, mert gyógyító erő van abban a névben.

A Zsidó 13,8 kijelenti, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Ma pontosan ugyanannyi erő van ebben a névben, mint valaha is volt. A probléma nem a hittel van, hanem ott merül fel a probléma, hogy rá mered-e tenni a kezedet a betegekre, hogy meggyógyuljanak.

A probléma az lehet, mersz-e imádkozni az Atyához ebben a névben, hogy csodák történjenek az így elmondott imád következtében.

Élj bátran vérszövetségi jogaidal. Merd használni a nevet Jézus nevé!

18. FEJEZET

Amit az Úr asztala tanít

Két kiemelkedő tulajdonsága van az Atyának és Jézusnak. Ez több is mint tulajdonság, önmagukból egy szerves rész.

Isten maga a szeretet. Nemcsak a szeretet Istene, hanem Atya Isten. Ő hívta életre hitével az univerzumot. Amikor pedig az ember eltévedt, hitte, hogy képes lesz az embert visszatéríteni, hogy szerető hívása elérje majd őt.

Hitte, hogy az emberek új teremtéssé lesznek, és hiszi, hogy győzedelmesek lesznek. Hiszi, hogy szeretetben fognak járni egymással.

Isten egy Atya Isten, Jézus pedig olyan, mint az Atyja. Ő hozta el a szeretetet a világra.

Jézus azért jött, hogy bemutassa Atyját és az Atya szeretetét. Jézus egy újfajta szeretetet mutatott be a bukott és tönkrement emberi fajnak.

A szeretet az egyedüli egyetemes felhívás az ember számára. A szeretet a szívhez szóló felhívás, de a szeretet a valóságos felhívás.

Jézus annyira szeretett, hogy az életét adta értünk.

Jézus úgy hitt, ahogy az Atya hitt. Jézus a hite szerint cselekedett. Hitte, hogy ha Ő lesz az ember helyettesítője, az ember válaszolni fog erre. Hitte, hogy be tudja bizonyítani a világnak, hogy Ő annyira szereti az embereket, hogy meghal értük, helyettük elszenvedti az elkárhozottak gyötrelmeit, és erre válaszolni fognak az emberek.

Jézus hite alapján cselekedett. Ő ma is hisz az emberiségben, hisz a Gyülekezetben, hogy az majd diadalmaskodik.

Hisz a szeretetben.

Az Úr asztalának jelentése, hogy megvalljuk hitünket és hűségünket a szeretethez épp úgy, ahogy az Atya tette, mikor Jézust adta miértünk, szeretete megvallásaként. Jézus szeretetének megvallása az volt, hogy eljött, és önmagad adta értünk.

Ők mindketten hűségesek voltak a szeretethez.

Jézus mondta ezeket a fontos szavakat: „Valamennyiszer esztek ebből a pászkból és isztok e pohárból, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.”

Ez egy szövetség volt. Ezt mondta: „Ez az én vérem, az új szövetségnek vére.” Amikor csak iszod, megmutatod hitedet szövetségében, amíg el nem jön.

Amikor eszed a páskát és iszol a pohárból, megerősítetd ezt a szövetséget. Ez egy szeretetszövetség.

Először kimutatod hűségedet és szeretetedet Jézus irányában. Másodszor, kimutatod hűségedet és szeretetedet az Ő Teste, a gyülekezet irányában.

Ez egy megvallás arról, hogy mivel ettél és ittál velük, most már viselni fogod a terheiket.

Te most már azonosítottad magadat a többiekkel éppúgy, ahogy Ő azonosította magát veled az Ő megtestesülése és helyettesítése során.

A Mester azt akarja, hogy így viszonyuljunk az Úr asztalához.

Amikor megtöröm a páskát és iszom a pohárból, nemcsak az Úrhoz való hűségemet vallom meg, hanem megvallom hűségemet Krisztus testének minden tagjához, akik megtörik a páskát és isznak a pohárból velem.

Ha én erős vagyok, én viselem a gyengék terheit. Magamra veszem az ő gyengeségeiket.

Az Úr asztala azt jelenti, hogy én sohasem fogom a többieket bírálni, hanem szellemi felelősséget vállalok értük és gyengeségeikért.

Az utolsó napok szükséglete

Valaki egyszer csak felébred, és megérti ezt.

Emberek tömegei kezdenek el majd cselekedni.

Meg vagyok győződve, hogy ez az utolsó órák üzenete, hogy ez az üzenet a gyülekezethez szól a mai napon.

Nehéz napoknak nézünk elébe, szükségünk lesz mindarra, amit Isten adhat nekünk és amit Isten jelenthet nekünk, hogy kiálljuk azokat a próbákat, amiken keresztülmegyünk majd, és hogy sikeresen jussunk túl azokon.

Látnunk kell testvérek, hogy ez a vérszövetségről szóló tanítás, ez a Jézus nevének használatáról szóló tanítás, és ez a csodálatos tanítás arról, hogy mi kik vagyunk és milyen kiváltságaink vannak, ez az üzenet az, ami az elkövetkezendő napokra szól. Ez tesz minket alkalmassá arra, hogy szembeszálljunk a sötétség erőivel.

Egy igen különös dolgot mondott Jézus a Márk evangéliumban, amikor megadta nekünk a nagy megbízatást: „Az én nevemben démonokat űznek ki.”

Egy időben nem láttam be ennek a fontosságát. Most azonban már tudom, hogy mit jelent ez. **Az utolsó napokban nagyon fel fog erősödni a démonikus tevékenység.**

A sátán, tudva, hogy a napjai meg vannak számlálva, minden seregét a földre fogja összpontosítani, mi pedig belépünk a szellemi hadviselés egy olyan időszakába, amelyet a gyülekezet még sohasem tapasztalt meg.

Nemcsak zaklatásokra lehet számítani, hanem a démonok megpróbálják majd megtörni és szétzúzni a gyülekezeti szellemet az egyes emberekben.

A gyülekezetnek ismernie kell azt a titkot, hogy ellen tud állni a sötétség erőinek, JÉZUS NEVÉBEN.

VERS

Jogom van a kegyelemre, enyém lett
A vérszövetség alapján,
Jogom van, hogy békém legyen végtelen,
A vérszövetség alapján.
Jogom van, hogy örvendezzek szüntelen,
A vérszövetség alapján,
Jogom van, hogy erőm legyen végtelen,
A vérszövetség alapján.
Jogom van az egészségre, az én Atyám gazdagsága szerint,
A vérszövetség alapján,
Átveszem most gyógyulásom, a sátán köteléke megtörik,
A vérszövetség alapján.
Jogom van, hogy győztes legyek a harcban,
A vérszövetség alapján,
Bátor szívem nem lankad el,
A vérszövetség alapján.
Jog szerint használom Jézus hatalmas nevét,
A vérszövetség alapján,
Imámmal szétzúzom sátánnak erejét,
A vérszövetség alapján.
A vérszövetség alapján,
A vérszövetség alapján,
Győztesen vívom minden csatám,
A vérszövetség alapján.

(E. W. Kenyon)